

STOJÍ IBA
20 SK!
66 centov!

SLOVO

časopis študentov GMRŠ

NOVÉ MESTO NAD
VÁHOM

VZÁCNÁ NAVŠTEVA

Univerzitný profesor
v našej škole!

strana 3

HORÚCE LETO

Z našej tvorby...

Zlatá jeseň

... a iné ;)

BIENVENIDA LIDIA!

Prečo píše nová lektorka
vo svojom mene radšej
ypsilon?

strana 13

STALO SA

PÁN PROF. KINCEL V ŽIARI REFLEKTOROV!

strana 9

Obsah

Spomíname na :

I just opened the door – otvorila som dvere	2.
Návšteva z	3.
Finále 30. ročníka SOČ	3.
Slávil sa výnimočný deň	4.
Deň Zeme	5.
Hodokvas	6.
Toto je Hip-Hop 08	6.
Ako Slovo uspelo na krajskej súťaži	7.
Trenčianske hradné slávnosti	7.-8.

Stalo sa

OČAP	8.
P. Prof. Kincel v žiari reflektorov!	9.
Zdravie nie je dar	9.-10.
Keď príde jeseň	10.
Čím chcete byť, keď budete veľkí?	11.
Dojmy à la nové skrinky	11.
Ničivá búrka 16.8.2008	11.
Profesor Mešťan opäť v GMRŠ	12.
Jeseň	12.

Nováčik

Privítali sme Lidiu	13.
Cez dušičky	13.

Kde máme korene

Bošáca	14.
--------------	-----

Túlavé topánky

Poľsko	15.
Indonézia – ostrov Bali	15.-16.
Amerika	17.
Italia Bella	18.
Manchester, the City that Rocks the World?!	19.-21.

Ha-ha-halušky

Šplechy	21.
Ftipkáreň	22.
Zo školských lavíc	23.

Interview

Interview s akad. mal. Jarmilou Dicovou - Ondrejkovou	24.
--	-----

Z našej tvorby

Leto	25.
Zbohom leto	25.
Etiketa nepustí	26.
Klaustrofóbia	26.
Staň sa mikrocelebritou	27.
Neutrácaj pri mne toľko času	27.
Keď ťa láska volá... ..	28.
Príbeh noci	29.
Jesenné učenie	30.
Čierny deň	30.
Domov sú ruky, na ktorých smieš plakať	31.
Nič pre všetko	31.-32.

Recenzia

Tristan and Isolde	32.
--------------------------	-----

Medzi nebom a zemou

Duchovia 1.	33.
Leto	33.
Stratené	33.
Tanec farieb	33.

Z každého rožku trošku

Poznáte ich?	34.
Modlitba koňa	34.
Ochotnícke divadlo	35.
Rieka	35.
Viete, že...?	36.
Klamy	36.
Autoškola	37.
No čo vám poviem... ..	38.

Nechajte písať maličkých

Túžila som mať zvieratko	39.
S knihou na opustenom ostrove	39.
Naša pestrá príroda	40.

Šport

Letné hry o pohár primátora mesta	40.
Cezpoľný beh	40.

Editoriál

Po prázdninovej odmlke sme zase tu a v plnom nasadení! „*Naše - vaše Slovo, Slovíiiičko. Slovo nie je máličko...*“

No áno, to som vymyslela ja. Ešte stále totiž prežívam eufóriu z poety, ktorej sa mi dostalo, a to – viesť legendárny časopis s dlhoročnou tradíciou – naše Slovo. Ešte ako malé dievčatko som našla v jednej knižke výrok od Molièra: „*Slová sú na to, aby sme nimi vyjadrovali svoje myšlienky.*“ Práve tento výrok vystihuje to, čo by som chcela s našim Slovom dokázať. Chcela by som, aby tento časopis odrážal myšlienky, pocity, skúsenosti, postoje, protesty...NÁS, študentov i VÁS, profesorov, a vlastne všetkých,

ktorí sa pohybujú na našej akademickej pôde...pretože tento časopis je o nás a o vás. Počas rokov strávených v tejto škole som pozorovala zodpovednú prácu vtedajších šéfredaktorov... a každý z nich dodal Slovu iný nádych, každý priniesol niečo nové. Preto by som aj ja chcela Slovíčko trošku zoriginálniť a verím, že výsledok sa bude všetkým páčiť. Samozrejme, za to, čo teraz držíte v rukách, nemôžem len ja. Je to tím húževnatých študentov, ktorí neváhajú pracovať navyše, pre ktorých je táto práca koníčkom a týmto spôsobom by som im chcela z toho najhlbšieho miestečka v mojom srdci poďakovať... no jedno veľké „ďakujem“ patrí najmä vám – študentom, ktorí prispievate do Slova niekedy až excelentnými prácami, ktoré nám vyrážajú dych...a všetkým tým, ktorí ho čítate;)

Dnes...dnes už rozumiem slovám, ktoré som čítala v editoriáli mojej predchodkyne Radky: „*Je ťažké v niečom začínať, aby to bolo dobré, ešte ťažšie je však pokračovať v tom, čo bolo výborné.*“ Sú to slová, ktoré

sa mi vynoria pri predstave, že som ešte nenapísala a nezobierala dostatočné množstvo článkov, alebo že grafika ešte nie je hotová...Až teraz si uvedomujem, „do čoho som sa to pustila.“ Budem sa snažiť, aby bolo Slovo práve také, aké by malo byť - stále lepšie a lepšie. Viem, že také bude vďaka ľuďom, ktorí poctivo pracujú a bez ktorých by bol tento editoriál naveky ukrytý len v tajných komnatách môjho notebooku...

Milí profesori, študenti a všetci, čo náš časopis čítate, ... pevne (hoci s malou dušičkou) verím, že sa vám toto vydanie Slova bude naozaj páčiť, ak náhodou nie, tak prosím, dajte nám vedieť vaše pripomienky – urobíme možné aj nemožné, aby bolo čítanie tohto časopisu príjemné a obohacujúce.

Jana Nguyenová
šéfredaktorka

Čo chceme s novinami našimi

*Prázdniny sa pominuli
už do školy ideme.*

*Miesto hračiek, zabávania
učiť sa zas budeme.*

Týmto nie príliš optimistickým štvorveším nás zobúdzalo v dávnej minulosti prvoseptembrové slnko.

Členovia novinárskeho krúžku, RR časopisu Slovo i “radoví” dopiso-

vatelia si možno pomysleli: keby len učiť!

Áno, dnes sú mimoškolské aktivity niektorých našich študentov také rozsiahle, že neformálna účasť v nich sa niekedy vyrovná rozsahu práce v 2-3 vyučovacích predmetoch. Inak tomu nie je ani v činnostiach uvedených v predchádzajúcom odstavci.

Časopis dostal v novom školskom roku nový šat, a to skutočne neprehliadnuteľne krásny, dostal nové vedenie, ktorého schopnosti sa ukázu na stránkach, čo nasledujú za obálkou. Posúdiť ich prináleží iba vám, milí čitatelia.

Ivan Machala

I just opened the door - otvorila som dvere...

NOVÉ MESTO NAD VÁHOM - 26.máj - 11.00. Vo výstavnej sieni Mestského kultúrneho strediska /MsKS/ sa otvorili dvere výstavy rakúskej umelkyne usporiadanej Rumunskou ambasádou v Bratislave.

Prof. Mag. Elisabeth Springer, rodáčka z Viedne, je prototypom toho, že človek dokáže robiť kvalitnú prácu napriek tomu, že nikdy nevyštudoval daný odbor. Dáma, vyučujúca angličtinu a nemčinu na strednej škole, zasvätila časť svojho života umeleckej fotografii. Všetkých milovníkov umenia i tých, ktorí do tohto žánru po prvýkrát načreli na výstave, privítal **akad. mal. Ján Mikuška**. Úvodné slovo povedal aj chargé d'affaires z Rumunska Gheorghge Anghel s pani **Georgetou**

E. Springer

foto: Jana Pavlovičová

zemi... a hovoril skutočne krásne: „Je to krajina, ktorú milujem, má v sebe niečo zvláštne a jedinečné.“ „Chcem ale hovoriť aj o Európe bez hraníc. Práve táto výstava je výnimočnou kombináciou – rakúska autorka vystavuje fotografie o Rumunsku na Slovensku...“ Prvýkrát som navštívil Slovensko pri príležitosti usporiadania výstavy práve v MsKS v Novom Meste nad Váhom. Tento rok sa moja diplomatická misia na Slovensku končí. Možno je to moja posledná návšteva vášho mesta, no môžem povedať, že toto mesto a dobrí ľudia, ktorí tu žijú, zostanú navždy v mojom srdci.“

Zľava: G.Anghel, G.Bratu, E.Springer, J.Trstenský, J Mikuška

foto: Mgr. J.Šišovský

Bratu, rumunskou konzulkou, ktorá sa výborne zhostila úlohy tlmočnice.

Pár slov dodal aj pán primátor **Ing. Jozef Trstenský**. Slova sa prirodzene zhostila i kľúčová postava celého podujatia, pani Elisabeth Springer, ktorá vysvetlila názov výstavy ako „súhrn dojemov z prvej cesty do Rumunska,“ a takisto dôvod, prečo zamerala objektív svojho fotoaparátu práve na Rumunsko, bola skutočnosť, že býva v blízkosti

českých hraníc, a tak sa často dostáva do priameho kontaktu s Čechmi, ale i s Rumunmi. Názov výstavy je doslova šitý na mieru, pretože v Rumunsku pobudla len 6 dní, čiže sa dá skutočne hovoriť o prvotných dojmoch, keď „otvorila dvere.“

Autorka však dodala, že prednávkou uskutočnila svoju ďalšiu návštevu tejto zaujímavej krajiny, odkiaľ si doniesla 600 fotografií, o ktorých budeme istotne ešte počuť.

Milými, ale i silnými slovami nešetril chargé d'affaires, pán Anghel, ktorý sa poďakoval za hojnú účasť, no hovoril hlavne o jeho rodnej

zemi... a hovoril skutočne krásne: „Je to krajina, ktorú milujem, má v sebe niečo zvláštne a jedinečné.“

„Chcem ale hovoriť aj o Európe bez hraníc. Práve táto výstava je výnimočnou kombináciou – rakúska autorka vystavuje fotografie o Rumunsku na Slovensku...“ Prvýkrát som navštívil Slovensko pri príležitosti usporiadania výstavy práve v MsKS v Novom Meste nad Váhom. Tento rok sa moja diplomatická misia na Slovensku končí. Možno je to moja posledná návšteva vášho mesta, no môžem povedať, že toto mesto a dobrí ľudia, ktorí tu žijú, zostanú navždy v mojom srdci.“

foto: Mgr. J.Šišovský

Počas jednotlivých príhovorov vystúpili aj žiaci Základnej umeleckej školy Juraja Kréna v NMnV – z toho **dve hudobné nádeje z Gymnázia**

Tvorba E.Springer

foto: Jana Nguyenová

M.R.Štefánika - Tánička a Marek.

To, že fotografie p.Springer a jej zmysel pre detail a zachytenie momentov je úctyhodný, nám prezradili zaujaté tváre mladších i starších účastníkov – tentokrát sme vekový priemer nekazili.

Zľava: Jana Nguyenová, Marek Beňovič, PhDr. Ivan Machala

foto: Mgr. J.Šišovský

No a ako to už býva, VIP hostí čaká recepcia, ktorej sme sa samozrejme zúčastnili aj my a ktorej som trošku pani Springer vyspovedala. P.Springer vo mne zanechala úžasný dojem, je to optimistická, večne mladá dáma so srdiečkom bijúcim pre veci a pre ľudí, ktorých miluje.

Jana Nguyenová

Návšteva z ...

No hádajte gymnazisti, ktorému štátu patrí táto vlajka! Hmmm.....?

Och...no dobre...nebudeme sa skúšať geografiu, napokon na to tu máme našich skvelých pánov profesorov a pani profesorky, všakže. Bolo to síce dávno - 15.apríla 2008, ale dojmy z tejto návštevy stále sú vryté hlboko v našich srdiečkach.

V tento deň totiž zavítala do Gymnázia Milana Rastislava Štefánika a Bilingválneho slovensko-španielskeho gymnázia v Novom Meste nad Váhom návšteva z africkej **Kene**.

Traja koordinátori projektu „Adpcia na diaľku“ spolu so sympatickou Českou Danou Feminovou viedli diskusiu, usporiadanú pri príležitosti adopcie dievčaťa z **Kene** – **Nancy Anyango**, ktorej rodičmi sme sa stali práve **MY** - gymnazisti.

Nancy má troch súrodencov, žije v Mombase. Otec zomrel, o deti sa stará mama, ktorá je nezamestnaná a nie je

schopná rodinu užiť. Financie /19 400Sk/, ktoré študenti s ostatnými zamestnancami škôl vyzbierali, pokrývajú náklady jej ročného štúdia na strednej škole.

Organizácia Narovinu je totiž **humanitná organizácia (nie humanitárna organizácia)**, ktorá ponúka adopciu afrických detí. Diskusia bola vedená v angličtine, takže sme mali možnosť použiť všetko to, čo sme poctivo ukladali do našich hlavičiek. Spočiatku mali niektorí študenti obavy, no napokon sa drvivá väčšina z nich zapojila do diskusie.

Cieľom tejto diskusie bola prezentácia projektu v školách a na verejnosti, oboznámenie študentov so situáciou v Keni, ale i možnosť spoznať ľudí **inej kultúry**, takže počas diskusie sa rozoberali rôzne otázky.

Adpcia afrických detí

Adoptovaná Nancy Anyango

je forma pomoci na diaľku, ktorá poskytuje dieťaťu možnosť chodiť do školy, a tým aj nádej na lepší život, zatiaľ čo zostáva doma so svojou rodinou; je zameraný na pomoc deťom, ktoré sa nachádzajú v podmienkach úplnej chudoby a umožniť im cestu k vzdelaniu.

Študentky Natália Solárová a Kristína Kotrasová sú koordinátorkami tejto organizácie na Slovensku a ako samy hovoria, našich dobrovoľníkov je stále málo.

Pokiaľ sa chce niekto stať dobrovoľníkom alebo koordinátorom, stačí kontaktovať **ktoréhokolvek** koordinátora – pre nás najlepšie slečnu Natáliu a cesta dobrých skutkov sa môže začať.

Jana Nguyenová

foto:internet, M. Markech

Koordinátorky adopcie - zľava: K. Kotrasová a N.Solárová

Finále 30.ročníka Stredoškolskej odbornej činnosti

Celoslovenské finále 30. ročníka SOČ, na ktorom mala zastúpenie aj naša škola, sa uskutočnilo vo Zvolene v dňoch 23. až 26. apríla 2008. Súťaž vyhlásilo Ministerstvo školstva SR a organizačne ju zabezpečoval Štátny inštitút odborného vzdelávania.

Tento rok súťaž celoštátnu súťaž realizovala Stredná priemyselná škola dopravná, Združená stredná škola služieb a ubytovacie zariadenie Domov mládeže.

V tomto školskom roku sa do súťaže zapojilo 6829 žiakov stredných škôl s 5384 odbornými prácami z 360

stredných škôl. Oproti minulému ročníku je to nárast o približne 474 žiakov i prác, počet škôl mierne klesol. Najviac prác a riešiteľov bolo z Košického, Trenčianskeho a Žilinského kraja, najmenej naopak z Banskobystrického a Bratislavského kraja.

Do finále postúpilo z krajských kôl celkovo 273 prác v 17 odboroch. Z hľadiska krajov sa stal najúspešnejším Trenčiansky kraj, ktorého zástupcovia získali celkovo deväť umiestnení v najlepšej trojici, z toho päť prvých miest.

Vladimíra Bublavá

Slávil sa výnimočný deň

Tak ako ja, aj ostatní túžia niekde patriť. Túžia sa stretávať, ziskávať priateľstvá, pomáhať si, či obohacovať svoje poznatky. Tak aj Európa združuje nás, Európanov. Iste túto potrebu, potrebu spojiť sa, cítili aj zakladatelia Európskej únie, ktorí v 50-tych rokoch minulého storočia povedali STOP vojne a jej následkom, hospodárskym krízam a neistote. Snažili sa o zjednotenie európskych štátov, o to, aby už nikdy viac nevypukla taká hrôza, akou bola pre ľudí a svet 2. svetová vojna. Dňa 8.5.1945 sa skončila táto krvavá vojna, a možno práve preto bol 9. máj vyhlásený Dňom Európy.

Tento deň sme slávil aj my, študenti tak **Gymnázia Milana Rastislava Štefánika**, ako aj **Bilingválneho slovensko-španielskeho gymnázia**. Oslavovali sme spoločne so študentmi zo **Združenej strednej školy obchodu a služieb**, ktorí to vlastne celé, dá sa povedať, spískali. Najprv nás v kinosále kina Považan privítal pán **Ing. Hargaš** - riaditeľ Združenej strednej školy obchodu a služieb, ktorý bol organizátorom celého projektu. Neskôr vystúpil aj primátor mesta **Ing. Trstenský**, ale tiež pán **Schmit**, ktorý je riaditeľom strednej školy v Uherskom Brode, s ktorou úzko spolupracujeme, a nakoniec pán **Bôžik**, zástupca Trenčianskeho samosprávneho kraja. Neskôr sa začal samotný program, kde sa so svojimi starostlivo prepracovanými, chvíľami až dlhými prezentáciami predstavovali rôzne školy.

Musím upozorniť, že prezentácie našich dvoch gymnázií boli členmi

foto: Martin Markech

mestského zastupiteľstva hodnotené ako najlepšíe.

Okrem našich študentov tu vystúpili študenti zo **Stredného odborného učilišťa odevného**, či študenti z **Gymnázia Janka Jesenského z Bánoviec nad Bebravou**, alebo študenti z nám známej **Združenej strednej školy obchodu a služieb**. Každá skupinka študentov nás svojimi prezentáciami informovala o niečom zaujímavom, ale ich hlavným cieľom, ktorý sa myslím podaril, bolo oboznámenie nás s Európskou úniou a jej možnosťami, ale aj zoznámenie nás s krajinami, ktoré potrebujú našu pomoc a pomoc „skutočného partnera“ - Európskej únie, s krajinami, ktorých bohatstvo sa ukrýva v ich kráse, ale ich slabosti sa ukazujú v hladomore, politickej kríze a hospodárskej zaostalosti.

Druhou časťou programu boli rôzne aktivity, ktoré si pre nás pripravili študenti stredných škôl, samozrejme aj študenti nášho gymnázia. Program bol viac ako bohatý, boli tu rôzne stánky ako **Detský kútik**, ktorý ponúkal kvízy pre deti, ale i tvorivé

Detský kútik

foto: Martin Markech

kreslenie a maľovanie, či maľovanie na tvár, o ktoré bol veľký záujem; omaľovánky (očarili aj starších spolužiakov, ktorí sa s radosťou vrátili do detských čias), otázky – zamerané jednak na vedomosti o Európskej únii, ale i na znalosti o našom meste; Envi-rostánok zameraný na nežiadanú ťažbu uránu v Kálnici, športové súťaže; vystúpili tu rôzne kapely – **Shadow Of Your Mind Soym**, videli sme nové, skvelé kúsky našich žongléro

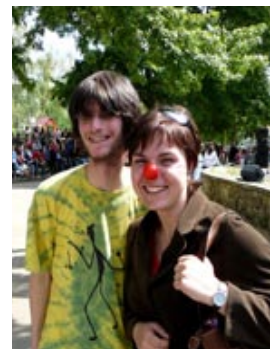

Kapela Shadow Of Your Mind Soym

foto: Martin Markech

v skupine **Holotropic dance group**; budúce slečny kaderničky súťažili vo vytváraní účesov so zakomponovaním odpadu – výsledok bol skutočne zaujímavý; kuchári a čašníci sa predstavili so svojimi bioproduktami - mohli ste ochutnať exotický nápoj v papierovom poháriku, čo bolo veľmi ekologické, či zakúpiť si náušnice. Park sa v tento deň zmenil na taký malý jarmok.

Dúfam, že sa 9. máj stane nielen pre študentov, ale aj pre všetkých ľudí tradíciou a že cieľ, ktorý si vytýčili zakladatelia Európskej únie, bude raz splnený, b u d e m e „ **Z J E D - NOTENÍ V ROZMANI - TOSTI.**“

Ján Tupý so spokojnou p.prof.Solovcovou

foto: Ing. J.Tupý

Alexandra Pyšná, 4.B

Deň Zeme

Možno už trochu neaktuálna téma, povie si, no pravdou je, že po tomto dátume už ďalšie číslo časopisu Slovo nevyšlo a okrem toho, našu Zem si máme vážiť neustále. Preto nechcem, aby nižšie uvedená anketa, ktorou sme potrápili ľudí (a to niektorých doslova) 22. apríla 2008, teda na sviatok Dňa Zeme, sa dostala do koša. Píšem "my", pretože anketu som nerobila sama, zúčastnili sa jej aj ďalší redaktori z nášho časopisu, a to môj spolužiak Duško Adamať, spolužiačka Barborka Jančová i žiak minuloročnej Septimy - Martin Markech, ktorý sa staral o fotografie. V takomto zložení sme sa vybrali do ulíc nášho mesta s troma otázkami:

1. Viete, aký je dnes deň?
2. Čo pre nás tento deň znamená?
3. Čo si myslíte, ako treba prispieť k zlepšeniu životného prostredia?

Vyspovedali sme približne 20 ľudí a tu sú odpovede niektorých z nich:

1. opýtaná:

1. Nie veru.
2. Nevie.
3. Aby bolo viac čerstvého vzduchu, teda aby sa vysádzalo viac stromov, aby sa nevyrubovali.

2. opýtaná:

1. Deň Zeme.
2. Asi že uctievať našu Matku Zem.
3. Nové Mesto nemá triedenie odpadu, čo sa mi zdá ako veľký problém, keďže ho majú aj menšie mestá.

3. opýtaný:

1. Utorok... Jáj, Deň Zeme!
2. Asi kvôli, ako sa povie - ekológii.
3. Viac chrániť zeleň a obmedziť automobily. Napríklad ja chodím na bicykli alebo pešo.

4. opýtaný:

1. Nie... To by som mohla vedieť (po našom vysvetlení).
2. Aby sme si nejakým spôsobom

zachovali našu planétu.

3. *Nájsť spôsob ničenia plastov, čo ma veľmi rozčuluje. Bolo by dobré separovať odpad. My by sme si mali uvedomiť, čo robíme. Ľudia by nemali vyhadzovať mechy do lesov.*

5. opýtaná (skautka a študentka našej školy):

1. Áno viem, Deň Zeme.
2. Znamená to, aby sme si vážili prírodu, aby si ľudia uvedomili, že nemajú znečisťovať prostredie.
3. Napríklad ako my, skauti - chodíme zbierať odpadky na Kamennú.

Pri tejto ankete však zaznelo okrem vyššie uvedených tipov ako prispieť k zlepšeniu životného prostredia, či už "zrušením" fajčiarov, častejším vysádzaním stromov, obmedzením PVC materiálov, no aj tak prevládala separácia a recyklácia odpadov. Okrem tejto ankety sme sa ešte niekoľkých ľudí spýtali len to, či vedia, aký je 22. apríl deň. Spomedzi všetkých opýtaných ľudí väčšina na našu otázku odpovedať nevedela (čo je výsledok toho, že sa o tomto dni málo hovorí a málo sa "propaguje"), najmä tí skôr narodení, tak sme ich s tým oboznámili.

Na záver ešte niečo o tomto významnom dni. Ako tento deň vlastne vznikol? V roku 1970 vedci a hlavne ekológovia v USA ovplyvnení fotografickými a telegrafickými snímkami z kozmu demonštračne vyzvali ku spoločnému celosvetovému úsiliu za ochranu Zeme. Skutočne svetovým sa stal až v roku 1990, dovtedy bol známy hlavne na americkom kontinente (nemyslíte si, že je to jedna z mála užitočných vecí, ktoré Amerika tomuto svetu priniesla?). V tomto roku začalo iniciatívne a koordinačne pôsobiť Medzinárodné ústredie Dňa Zeme so sídlom v Stanforde, Kalifornia a aktivizovalo sa viac ako 200 miliónov ľudí v 140 štátoch sveta (ak si o histórii tohto dňa chcete prečítať viac, kliknite na internetovú stránku www.sosplanetazem.sk).

Dovolím si ešte citovať pár nádherných riadkov z internetového portálu www.biospotrebitel.sk - „Geniálna dokonalosť nespočetných väzieb všetkého živého i zdanlivo neživého, čím je Zem obdarovaná, by nás mala naplňovať nie krátkozrakým majetníckym nutkaním ovládať a drancovať, ale naopak - nemým úžasom, obdivom a pokornou túžbou učiť sa od zeme a chrániť jej poklady pre budúce generácie ľudí a ostatných tvorov.” Zamyslime sa aj nad našou pomocou a nad týmito riadkami, pretože rovnováha našej Zeme je krehkejšia, než ktokoľvek z nás dokáže v plnej miere postihnúť svojim poznaním, či cítením...

Veronika Bobošíková

foto: Martin Markech

Hodokvas

11 kilometrov plotov, vyše 20 generátorov na elektrickú energiu, nekonečné kilometre káblov...

Priestory Letiska Piešťany sa v dňoch 4.-5. júla zmenili na „mestečko diania.“ Konal sa tu totiž 9. ročník jedného z najlepších a najstarších hudobných festivalov na Slovensku – Hodokvas. Hlavnými účinkujúcimi boli však fanúšikovia nespútanej zábavy, ktorých prišlo vskutku neúrekom!!!

Hlavný stage

foto: Jana Nguyenová

Návštevníkov tento rok čakal pestrý program, ktorý sa niesol v duchu rock'n'rollu. Medzi hudobné vychytávky samozrejme patrili stálicedomceho hudobného neba – HORKÝŽE SLÍŽE, POLEMIC, SLOBODNÁ EURÓPA, KARPINA, HT „či PUDING PANI ELVI-SOVEJ, ale aj THE SWAN BRIDE, KONFLIKT, LAVAGANCE a iné.

foto: Ondrej Tupý

Festival však pritiahol pozornosť aj vďaka zahraničným hosťom ako český ČECHOMOR, punk-rocková kapela z Talianska PERSIANA JONES, Briti zo SKINDRED a britská punková legenda, jedna z troch kapiel, ktoré založili tento štýl – SEX PISTOLS. Hodokvas je už od svojho vzniku známy aj tým, že nie je len o hudbe. Tohtoroční hodokvasníci si mohli oddýchnuť pri joge, či pri ukludňujúcom dúšku čaju v niektorej z čajovní, podstúpiť raňajšiu rozzevku, dožiť si relax v

foto: Ondrej Tupý

Zendome Chillout. Nachádzala sa tu aj Amnesty arena a Greendome, kde sme boli informovaní /dokumenty, personál/ a mohli podpísať petície proti aktuálnym problémom ako ťažba uránu v Kálnici, zrušenie trestu smrti či zatvorenie väznice v Guantanáme. Medzi atrakcie patrilo napríklad aj Sony Ericsson stage; bungeejumping; nahrávacie štúdio, v ktorom si mohli nové spevácke nádeje nahráť vlastný track; Internetový stan Zoznam.sk, vďaka ktorému ste mohli napísať domov mail, že je všetko O.K, či zistiť si spoje.

Stanové mestečko

foto: Jana Nguyenová

Zábava bez hraníc a bezpochyby nové zážitky, zaručia Hodokvasu verných fanúšikov, ktorí budú netrpezlivo očakávať ten ďalší...

Jana Nguyenová

Toto je Hip-Hop 08

Tento článok možno nebude to pravé orechové pre všetkých. Mne ale stojí za to, aby som dala na papier moje zážitky a podelila sa s nim aj s ostatnými. Bude to niečo ako skrátenejší úryvok z denníčka ☺.....

Najočakávanejší dátum tohto leta, pre nás, hip-hopových fanúšikov. V piatok 4. júla o druhej som sa stretla s dobrými kamarátmi, a vyrazili sme v tomto prípade „kam nás uši viedli“. Pri vchádzaní do „centra diania“ sme

museli prejsť detailnou kontrolou, kde nás pozbavovali zbytočnosťou, ako boli fľaše s úplne čistou minerálkou. Postúpili sme ďalej, kde sme začali v „stanovom mestečku“ stavať príbytok na dva dni. Po všetkej tej namáhavej práci sme vykročili smerom k hlavnému pódium, kde sa začínali predstavovať najprv menej známe skupiny. Ako sa zotmievalo, prichádzali väčšie a väčšie hviezdy domácej i zahraničnej scény. Na záver prvého dňa nás poctil svojou návštevou

americký rapper Fat Joe .. medzi nami „Tučný Joži“ :D Druhý deň bol podobný, ale samozrejme s mnohými ďalšími zážitkami ☺. Podmienka tohto článku bola, aby bol krátky, aby sa sem zmestili aj ďalšie festivaly. Aj keď sa dá ešte veľa písať... Nuž, tak mi len ostáva, odporučiť návštevu tohto podujatia na budúci rok ☺.

Barbor

Ako uspel náš školský časopis Slovo na krajskej súťaži?

Vo štvrtok 10.4. som sa s niektorými kolegami i kolegynami z redakčnej rady, zúčastnil súťaže školských časopisov v Starej Turej.

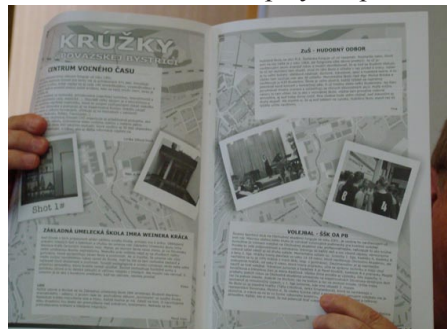
Prednášajúci boli dvaja skúsení novinári, jeden z nich dokonca pracoval v TASR. Spolu nám odhalili niekoľko vhodných poznatkov, ktoré je dobré poznať pri písaní článkov.

Články by nemali byť dlhé, mali by zodpovedať na základné otázky čo, kto, kde, kedy. Nemali by sme používať nadmerné množstvo prídavných mien, lebo odvádzajú čitateľa od jadra veci. Veľmi dôležité sú nadpisy článkov. Ak sú pútavé, tak je väčšia pravdepodobnosť, že článok bude prečítaný. Ukázali nám to na nadpise - "V Lamači vlamači". Ide o slovnú hračku, no každého zaujme. Však by ste si prečítali taký článok, že? Každý časopis by mal mať štruktúru. Ak sú vtipy na 20. strane, mali by sa tam nachádzať stále. Čitateľ by tak nemusel zbytočne listovať v časopise a hľadať na ktorej strane sa nachádza jeho obľúbená rubrika.

Do súťaže sa zapojilo viacero časopisov z Trenčianskeho kraja, dokopy odhadujem na 20. Na zhodnotenie

nášho časopisu mali k dispozícii novinári 2 posledné čísla. Všimli si radikálnu zmenu obálky časopisu. Pochválili zlepšenie a kvalitnú obsahovú časť. Vytkli nám, že máme príliš dlhé riadky textu, ktoré unavujú oči. Poradili nám vložiť po bokoch drobný stĺpec napríklad so zaujímavosťami, ako sme mohli vidieť u iných časopisov.

Kvalita časopisov na súťaži bola rôzna. Môžem však z môjho pohľadu hodnotiť i bagrafickú stránku časopisov, pretože som ich nečítal. Nachádzalo sa tam pár bulletinových časopisov, niektoré boli formátu A5, ostatné A4. Niektoré zaujali veľmi jednoduchou grafikou iné prepracovanejšou a o niektorých by som nebol povedal, že ide o školské časopisy – pôsobili

Vitazný časopis Rozhľad Gymnázia v Považskej Bystrici

foto: Martin Markech

kvalitne a prepracovane. Medzi také som považoval i časopis Rozhľad z gymnázia v Považskej Bystrici, ktorý mi už na prvý pohľad vyrazil dych jeho grafickou prepracovanosťou. Vidno, že majú v škole šikovných študentov, ktorí sa venujú grafike.

Túto súťaž vyhral práve tento časopis. Ako som sa dozvedel, pohár sa im podarilo získať i vlani. Ale určite je to zaslužené.

Redakčná rada časopisu Slovo

foto: Martin Markech

Síce sme nevyhrali, no pokúsime sa odstrániť všetky nedostatky tak, aby sme o rok tento pohár mohli držať v rukách my!

PS: Video z tejto súťaže nájdete na linku www.gymplaci.sk/vide_sutaz_tura.htm.

Martin Markech

Trenčianske hradné slávnosti 2008

Rozhodla som sa, že letné prázdniny využijem na poznávanie historických pamiatok v našom regióne. 2. augusta som teda s kamarátmi podnikla výlet na Trenčianske hradné slávnosti, ktoré slávil už svoj 15. ročník.

Výstup na hrad nám trochu znepríjemnila náhla zmena počasia, ale po príchode na hlavné nádvorie sa nám naskytol neobyčajný pohľad. Život ako v stredoveku! Všade sa hmýrilo nespočetné množstvo ľudí v dobových kostýmoch a stovky zvedavcov.

V popredí boli rozostavané stánky rezbárov, kováčov a iných ľudových

remeselníkov, ktorí predvádzali svoju zručnosť a výrobky. Nedalo mi, aby som si ich neobzrela. O preskúmanie si však žiadali ďalšie zákutia hradu. Zo sokoliarskeho stanovišťa sa ozvalo pískanie dravcov; tu jazdili návštevníci na koňoch, tam zase sídlil rímsky tábor. Nevedeli sme, kam sa skôr pozerieť. O kúsok ďalej boli rôzne atrakcie. Deti skúšali svoju odvahu a šikovnosť v dobových súťažiach. Dospelí strieľali z luku a z kuše. Mali sme možnosť vidieť aj vystrelenie náboja funkčným katapultom (plastová fľaša naplnená vodou) na niekoľko desiatok metrov.

Presunuli sme sa medzi vysoké hrad-

by južného opevnenia, kde práve začínal rytiersky turnaj. Rytieri pred-

vádzali svoje schopnosti, ako napietie krúžkov za jazdy na kopiju alebo trafenie sa do terča. Sprievodná hudba dotvárala typickú stredovekú atmosféru a publikum bolo nadšené.

Ľudské myslenie stráca zmysel, keď nemá žiadny určitý cieľ.

Zápolenie vyvrcholilo krutým bojom o česť spanilej princeznej. Celé predstavenie bolo vtipne spracované, nebola núdza o zábavu.

Po skončení turnaja sme vystúpili do Matúšovej veže a vychutnávali si výhľad. Dostať sa z nej už bolo ťažšie, lebo turistov stále pribúdalo.

Aby sme si oddýchli, zišli sme do amfiteátra pri Studni lásky na sokoliarske predstavenie, ktoré sa začalo hneď po delovej salve oznamujúcej 17-tu hodinu. Sokoliari prednášali o vzniku sokoliarstva a o jeho využití v súčasnosti na letiskách. Opisovali predvádzanie leteckých kúskov. Diváci sa ani tento raz nenudili. Zásľuhu na tom mal nadmerne pažravý krkavec, ktorého chudáci sokoliari naháňali po celom hľadisku. Všetko sa skončilo, keď amfiteáter zahalilo

veľké tmavé mračno, prihnala sa búrka a lejak. Dotrmácali sme sa na stanicu, celí vyčerpaní sme s radosťou nasadli na vlak a odnášali si so sebou kopu zážitkov.

Všetkým odporúčam návštevu Trenčianskych hradných slávností. Nielenže a dozviete veľa zaujímavých vecí, ale sa aj výborne zabavíte.

Natália Bielčiková, 2.D
foto:www.trencin.sk

OČAP

OČAP- alebo Ochrana človeka a prírody- sa tento rok konal od 22.-25. 10. a od 29.10 – 2.10.

Zúčastnili sa na ňom všetky tretiačky triedy a Septima. Mnohých z vás zaujíma, čo sa na takom OČAP-e robí, tak vám to teda opíšem.

Naučili sme sa mnoho nových vecí, ktoré môžeme využiť v skutočnom živote. Je to napríklad zdravotná výchova, ktorú sme mali s pánom profesorom Kačicom. Ďalej sme sa učili aj topografiu s pánom profesorom Kucekom, streľbu na terč s pánom profesorom Gombárskym a streľbu na cieľ a hod granátom s pánom profesorom Malekom.

Chatky

foto: Septima

Program OČAP-u bol rôznorodý a zaujímavý.

Prvý deň sme si mohli vybrať športy ako volejbal či futbal alebo turistiku s pánom profesorom Kucekom, ktorý bol milo prekvapený, že sa prihlásilo toľko záujemcov.

Na druhý deň však začal už „tvrdý“ režim. Začali sme streľbou, ktorá, mimochodom, veľmi zaujala a viacerí študenti v sebe objavili talent „odstreľovača“. Hod granátom preveril našu presnosť a topografia nás naučila orientáciu v prírode. Už vieme určiť aj svetové strany bez mobilu, kompasu, či iných technických vymožeností. Zdravotná výchova bola naozaj veľmi poučná

a názorná, preto vieme, ako sa zachovať v situácii, keď je nutné podať prvú pomoc a vieme, aká je táto situácia stresujúca a že si človek siahne na dno svojich síl.

Na tretí deň sme sa zobudili do upršaného rána. Na tento deň sme mali určenú dlhú turistiku, tak niektorých dážď potešil. Doobeda sme boli na chatkách a po dobrom obede mala nasledovať dobrovoľná

Marhát

foto: Jana Drhová

turistika alebo hranie stolových hier. Na(ne)šťastie sa však vyčasil a išli sme všetci na turistiku. Naším cieľom bol Marhát. Jeden náš spolužiak bol na konci síl, ale predsa sa dostal na vrchol, i keď potom sme mu museli podať kockový cukor...

Po takej dlhej a únavnej túre sme všetci večer zaspali ako „zabití“. Posledný deň sme mali už iba záverečnú súťaž z behu, topografie, streľby, hodu granátom a zo zdravotnej výchovy. Na prvom mieste z chlapcov sa umiestnil Matúš Lacko z 3.B a z dievčat Martina Jurigová z 3.A.

Podľa môjho názoru OČAP splnil svoju úlohu.

Jana Drhová

Prof. Kincel v žiari reflektorov

TV JOJ pripravila zinscenovanie procesov, ktoré vychádzajú zo skutočných prípadov, ktoré sa preberali v slovenských súdnych sieňach.

Ide väčšinou o susedské spory, dopravné nehody, rozvody, boje o deti, pracovno-právne spory, či trestné činy. Produkcia relácie na nakrúcanie používajú nehercov, prípadne ochotníkov. V úlohe sudcov, prípadne právnych zástupcov či žalobcov sa objavujú profesionáli z právnickej brandže.

V projekte účinkuje dvanásť ľudí, z toho dvaja sudcovia - jeden pre trestné a druhý pre civilné právo. Ostatní sú advokáti či zástupcovia strán. Prvé vydanie hodinovej Súdnej siene televízia JOJ odvysielala v utorok 2. septembra 2008 o 18:00.

V niektorých častiach tejto relácie sa objavil i profesor nášho gymnázia – Mgr. Ján Kincel.

Súdna sieň 4.9.2008 - P. prof. Kincel alias Dr. Martin Trpáň

Dňa 18.9.2008 v dopoludňajších hodinách sa študenti nášho gymnázia zúčastnili v MsKS prednášky o zdravom spôsobe života, ktorú viedli dvaja zdravotníckimi pracovníkmi, bývalí študenti nášho gymnázia, lekár MUDr. Marián Mora a farmaceut Mgr. Daniel Vanek. Išlo o projekt MOST.

• **Ako ste sa dostali do tejto relácie?**

Keďže divadelníctvu sa venujem už dlhšie, zúčastnil som sa skúšky s členmi divadelných súborov Javorina, Javorinka a Divadielka Galéria. Pretože sme boli šikovní, slúbili nám, že sa na obrazovkách postupne objavíme všetci.

• **V koľkých častiach ste si už zahrali?**

Zatiaľ v piatich, no ešte neviem, kedy budú odvysielané ďalšie.

• **V prvej časti ste stvárniili úlohu psychológa – Dr. Martina Trpáňa v prípade Gamblerov „smútok“. Aké ďalšie úlohy ste si zahrali?**

V Súdnej sieni som si zahral iba súdneho znalca, psychológa.

• **Ktorý prípad vás najviac šokoval? Našiel sa i taký, z ktorého vám behal mráz po chrbte?**

Určite, bol to prípad, v ktorom žena zavraždila muža 191 ranami.

• **Sú tieto prípady zinscenované podľa skutočných prípadov?**

Áno, sú zinscenované podľa skutočných prípadov, no sú pozmenené niektoré

Nakrúcanie Súdnej siene

foto: TV JOJ

údaje - mená a adresy.

„Manžel a otec, zaslepený túžbou po peniazoch, podľahne natoľko stávkovaniu, že sa po čase lieči na diagnózu gamblerstvo. Tento fakt mu dokonale zmení charakter. Postupne privedie rodinu do dlhov, začne rozpredávať majetok, jeho veritelia začnú ohrozovať rodinu.“ – prihovára sa tajomným hlasom rozprávač na začiatku príbehu v snahe uviesť diváka do deja.

Súdna sieň je formát, ktorý doteraz na slovenských obrazovkách plných reality-show chýbal. Relácia má náučný charakter, poukazuje na osudové chyby, ktorých sa človek dopustil alebo sa môže dopustiť. Kladne hodnotím, že televízia dáva priestor i menej známym hercom a nie iba celebritám, čím sa celá relácia stáva autentickjšia. Súdnú sieň si môžete pozrieť od pondelka do piatku o 18:00 na TV JOJ, poprípade vo videoarchíve na webe www.joj.sk.

Martin Markech

Zdravie nie je dar..

Cieľom prednášky bolo viesť poslucháčov k zamysleniu sa nad svojim zdravím, nad jeho dôležitosťou. Prežiť dlhý život v zdraví je priáním všetkých ľudí.

Medzi hlavné príčiny skrátenia života patrí stres, fajčenie, nesprávne

stravovanie, nedostatok fyzickej aktivity, zvýšený krvný tlak a tiež zvýšený cholesterol.

Zdravo žiť je moderné. Idolom už nie je fajčiari kovboj z cigaretových reklám, ale úspešný, uvoľnený a vyšportovaný manažér.

Problémy narastajú, čím viac sa človek blíži k cieľu.

Po prednáške, ktorá bola zaujímavá a predovšetkým obohacujúca, zdravotné pracovníčky záujemcom zmerali krvný tlak, po nahlásení výšky a váhy, tiež odmerali cholesterol v krvi. Študenti sa do diskusie zapojili mno-

hými otázkami, na ktoré prednášajúci lekári odborne odpovedali.

Z prednášky som odchádzala s pocitom, že sa treba vedieť zastaviť a zamyslieť nad svojím zdravím, ktoré máme len jedno. Organizátorkou tohto vydareného podujatia bola pani prof. Blažena Barančinová.

Lucia Helíková, 1.C

Keď príde jeseň

Krajina farbami obsypaná
pradie si slastne, tichučko.
Pyšná i trochu zachmúrená
hreje si svoje srdiečko.
Čerň vtákov pretne občas
sýte nebesá.
A stromy takmer holé
šeptajú, ticho šelestia:
Duch jesene zatriasol
naším životom –
obsypal, zafarbil, zašumel
a spravil ďalší zlom.

Čím chcete byť, keď budete veľkí?

Keď som bola malá, neznášala som otázku: „Čím chceš byť keď budeš veľká?“ Spomínate si? Chcela som byť všetkým! Učiteľkou, spisovateľkou, maliarkou či policajtkou. Čas leť... som štvrtáčka! Som maturantka! Som veľká! Podobné otázky počúvam čoraz častejšie a neznášam ich stále viac a viac. Verím, že hovorím z duše mnohým maturantom...Nie je ľahké rozhodnúť sa „kam po gympli“.

Vie to aj pani profesorka Habová, ktorá pre nerozhodných štvrtákov (aj niekoľko zvedavých tretiaikov) zorganizovala každoročnú návštevu veľtrhu vzdelávania, práce a cestovania AKADÉMIA&VAPAC v Bratislave.

Keď sme ráno 9.októbra vstúpili do priestorov SIBAMAC arény Národného tenisového centra, najskôr sme sa nevedeli zorientovať v dave mladých ľudí. Otvorili sme tabuľku, ktorú sme dostali pri vchode a našli sme schému výstavniska...a nevedeli sme sa zorientovať ani pomocou nej. A tak sme sa stali súčasťou chaosu. Predierali sme sa uličkami, naťahovali krky a čítali nápisy na stánkoch, stojacich v rade za sebou...

Univerzita Konštantína Filozofa v Nitre, Fakulta architektúry STU v Bratislave, Trnavská univerzita... Známe slovenské vysoké školy vedľa najviac žiadanejších vysokých škôl v Českej republike, množstvo zahraničných univerzít od Salzburgu

po Derby. Zaujal ma aj stánok francúzskeho veľvyslanectva, v ktorom si mohli moji odvážnejší spolužiaci precvičiť francúzštinu (myslím, že nikto odvážny sa nenašiel), ale viacerých som stretla pri anglickej konverzácii s ľudmi z univerzít v Haagu či Worcesteri. Možno mali seriózny záujem a možno to bola čistá recesia.

Každopádne, pre mňa sa SIBAMAC aréna stala rajom vysokých škôl! Bažili sme po informáciách o prijímacích pohovoroch, o štúdiu, čakali sme odpovede na naše otázky, ktoré nám mohli poskytnúť profesori aj študenti fakúlt, o ktoré sme mali záujem. Len keby nebolo také ťažké pretlačiť sa davom a v hluku si vypočuť to, čo nás zaujímalo. Zo všetkých strán sa na nás hrnuli propagačné letáky, ktoré sme v rýchlosti brali do rúk, takže som si nakoniec domov pri-niesla aj informačný materiál Teologickej fakulty Trnavskej univerzity.

Uf...bol to vyčerpávajúci deň. Ale musím sa priznať, že ma posunul o krok vpred v mojom rozhodovaní a dúfam, že aj vás, ostatní štvrtáci. Získala som prehľad o ponuke škôl a na stole mi leží pekná kôpka materiálov na preštudovanie.

Vanda Vicenová, 4.B
foto: Martin Markech

Neodputávaj sa nikdy od svojich ilúzií! Keď zmiznú, budeš ďalej existovať, ale prestaneš žiť.

Dojmy à la nové skrinky

Už sme sa konečne dočkali. V našej škole začiatkom roka pribudli nové skrinky na prezúvanie. V rámci tejto udalosti sme sa vás študentov pýtali, aké majú z nových skriniek dojmy, pocity A tu je zopár ich názorov.

„Skrinky sa mi veľmi páčia, ešte vo svojej „teen age“ sa mi v amerických filmoch a knihách páčil systém skriniek, vždy som si chcela

na vnútornú stranu skrinky pripevniť zrkadlo a nalepiť fotku Bon Joviho – to vzhľadom na svoj vek už asi robiť nebudem, ale skrinky sa mi aj tak páčia, lebo má každý súkromie a sú estetické. Je v nich ale trošku málo miesta.“

„Sú neprakticky umiestnené v suteréne, pri triedach to bolo praktickejšie.“

„Mne vyhovuje, že nemusím stále nosiť telesnú a knihy z domu do školy a naopak. Je to dobrý nápad!“

„Skrinky sú celkom dobrý nápad. Človek má viac súkromia, ale chýba mi viac priestoru na bundy a tiež praktické poličky.“

„Skrinky sú vážne super. Škoda, že mám šedú, ale aspoň ju mám v hornom rade!“

„Ja by som ich dal späť tak ako to bolo doteraz a tie skrinky sa mi nepáčia.“

„Myslím, že skrinky tu už mali byť dávno. A preto som rád, že sú tu. Skrinky sú super.“

„Je to pekná vec. Pekne sme si skrinkami spestrili školu. Len keby boli všetky vrchné, lebo stále zohýbanie mi moc neprospieva. Ale celkovo je to dobrá vec!“

A čo na to pani riaditeľka?

„Verím že naši študenti sú natolko uvedomeli, že si vážia, čo pre nich škola robí. Každý kľúč je ojedinelý a patrí len k jednej skrinke, aby mal každý študent svoje súkromie. Dúfam, že na chodbách už nebude nutné riešiť problémy s prezúvaním.“

Vladimíra Bublavá

Ničivá búrka 16.8.2008

V noci z piatku 15.8.2008 na sobotu 16.8.2008 sa prehnelo celým Trenčianskym krajom viacero silných búrok. Nebo bolo plné bleskov a zvláštnych kruhov miestami vraj pripomínajúce ohňostroji.

Silný vietor sfúkol mnoho ľuďom škridly zo striech a tiež pretrhol kábel elektrického osvetlenia na ceste pri Kolibe, blízko Ski Centra. Niekde padali až 20 mm krúpy, ktoré sa od zeme odrážali ako pinpongové loptičky od stola.

foto: www.chocholna.sk

Ráno obyvatelia začali monitorovať škody a opravovať poškodené škridly na strechách. Tento rok si ničivá búrka za svoju obeť v Kálnici vybrala strechu na vrátnici PD. Strechu sfúкло akoby to bol len kus ľahkého kartónu.

foto: Miroslav Bušo

Od polnoci bola obec odrezaná od dodávky elektrickej energie. Naplno sa ju podarilo obnoviť až o 19:35h. , po skoro dvadsiatich hodinách. Najväčšie problémy malo podľa serveru www.markizadnes.sk mesto Trenčín a obec Zamarovce.

foto: Ing. Samuel Jelínek

Intenzita búrky sa dá prirovnať k tej vlnnejšej – júnovej, pri ktorej odfúкло strechu z kabín TJ.

Meteorológovia upozorňujú, že v budúcnosti sa takéto búrky budú vyskytovať častejšie a že si zrejme na ne budeme musieť zvyknúť.

Martin Markech

Profesor Mešťan opäť v GMRŠ

Študenti i profesori Gymnázia M.R. Štefánika i Bilingválneho slovensko-španielskeho gymnázia privítali v záclonu návštevu – Prof. Pavla Mešťana, ktorý seminaristov z dejepisu ale i všetkých nadšencov histórie oboznámil so židovskou kultúrou a s ňou súvisiacim holokaustom.

Pojem holokaust pochádza z gréc. slova holokauston, čo v preklade znamená „zápalná obeť“ – je to označenie pre systematické, štátom vykonávané prenasledovanie a hromadné vyvražďovanie etnických, náboženských či politických skupín. To sa dozvieme z učebníc...

Prof. PhDr. Pavol Mešťan, DrSc.

foto: Martin Markech

My však vieme, že holokaust je najväčšia jazva na tvári ľudstva; hriech, ktorý sa nedá odpustiť, niečo čo pochovalo v ľuďoch ľudskosť a zmenilo ich na netvorov...hanba ľudskej rasy, o ktorej však treba hovoriť.

S touto témou je spojený aj pojem koncentračný tábor. Najznámejší je Auschwitz-Birkenau, ktorý vrhá azda najväčší tieň na dejiny ľudstva.

Práve o deportácií prvých väzňov do „tábora smrti“ nás oboznámil Prof. Mešťan prostredníctvom dokumentu o žene, ktorá prežila – o pani Edite Grossmanovej, ktorá má v sebe obdivuhodnú silu a odvahu spomínať a hovoriť...oživiť bolestivé spomienky, znova trpieť- pre nás, pre mladých ľudí, pre budúcnosť nášho sveta prajúc si, aby sa už nikdy niečo také

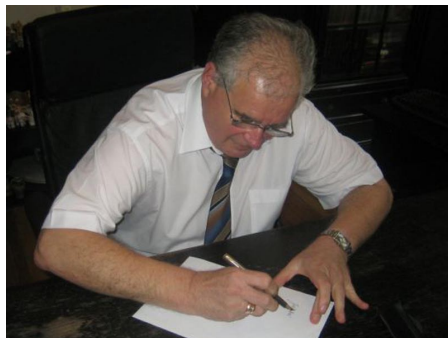

foto: Martin Markech

nezopakovalo.

Film bol dynamický, tajomný a prebúdza v nás emócie. Nejednému z nás bolo ťažko na srdci a mne osobne sa slzy tísli do očí...

No počas prednášky sme sa nezaoberali len smutnými témami, p. Mešťan nám povedal veľa zaujímavých vecí o židovskej kultúre zahrňujúcej i náboženské tradície.

Prof. P. Mešťan píšuci pranie pre naše Slovo

foto: Vanda Vicenová

Po prednáške dal príjemný a usmievavý Prof. Mešťan študentom priestor na otázky, na ktoré s radosťou odpovedal a dokonca vyzdvihol, že preňho je príjemné rozprávať sa s tak vnímavými poslucháčmi.

Počas tejto návštevy pán Mešťan spojil príjemné s užitočným, pretože sa po čase vrátil do školy, v ktorej študoval a ktorú miloval.

Krásne spomienky ho sprevádzajú životom a na čas, ktorý tu strávil, nikdy nezabudne.

Zostáva nám len dúfať, že si tento obdivuhodný človek predsa nájde čas

Je mu počiatok jeho slovo,
potom píše o tých situáciách, ktoré
je tak ťažké.
Ďalšie slová čitateľa, a je to
na vašom čítaní, ktoré a je to s úľou,
Bude to to, čo je to a je to se
mňa, čo je to, keď sa
„veľká ľudia“.

M. Mešťan
J. Vicenová

Mne! kuto a.v.
02.10.08

Pozdrav prof. Mešťana pre študentov

foto: Vanda Vicenová

a znova s radosťou zavíta medzi nás.

Jana Nguyenová

Jeseň

Jeseň sa hrbí,
čaká na vykúpenie.
Jeseň sa plazí a sama nevie,
ten hrb bolesti dokiaľ bude nosiť:
Kde láska dohára,
tam, už niet pomoci.

JL

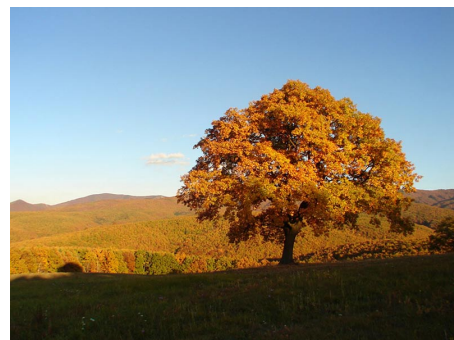

foto: Miroslav Bušo

Privítali sme Lidiu

V tomto čísle časopisu Slovo uvádzame rozhovor so španielskou lektorkou Lidiou Gomez Aguilar. O Slovensku doteraz príliš nepočula, ale po príchode sem začína našu krajinu a ľudí v nej spoznávať... najmä študentov ☺. Aby ste ju tiež bližšie spoznali, prinášame vám tento rozhovor.

Lidia Gomez Aguilar

foto: Ondrej Tupý

• Páči sa ti Slovensko?

Áno, veľmi. Najmä krajina, hoci o Slovensku som vedela dosť málo.

• Prekvapilo ťa niečo u nás? Ako by si zhodnotila Slovákov v porovnaní so Španielmi?

Prekvapilo ma, že máte také pekné ženy. Ľudia sú tu veľmi sympatickí a príjemní.

• Koľko máš rokov a z ktorej časti Španielska pochádzaš?

Som zo Sevilly (juh Španielska) a mám 30 rokov.

• Vedela si niečo o tejto krajine, kým si sem prišla?

Nič, ani to, kde sa nachádza. Niektorí si myslia, že na Slovensku je vojna, hlad, bieda atď. Budem informovať ľudí v Španielsku, že to tak nie je ☺. Vaša krajina sa rýchlo rozvíja. Napr. kontrast medzi

Slovenskom a Španielskom je v tom, že aj keď máte staré stanice, vlaky a autobusy sú dochvilné a moderné.

• Čo si robila predtým?

Pracovala som vo farmaceutickom laboratóriu, potom ako profesorka na akadémií, kde som vyučovala fyziku, chémiu a matematiku.

• Prečo si sa rozhodla byť profesorkou? Myslíš, že práca s ľuďmi nášho veku je ťažká?

Páči sa mi práca s dospelými, no nie je to náročné. Chcem, aby vyučovanie bolo zaujímavé a príjemné. Pre vás je dôležité študovať a naučiť sa jazyk, lebo to sa dnes cení.

• Sú naše školy rozdielne od španielskych? A čo študenti?

V Španielsku som nikdy neučila a podľa mňa sú žiaci na celom svete rovnakí ☺. No viac rešpektujete profesorov! Školský systém je prakticky rovnaký, len my máme viac učiva.

• Musela si odísť od rodiny a priateľov. Našla si už nejakých na Slovensku?

Veľmi mi chýbajú! Spoznala som kolegov z bilingválneho gymnázia a priateľku Jose Antonia v Bratislave. Je dosť komplikované spoznať niekoho, keď neovládate jazyk

• Čomu sa venuješ vo svojom voľnom čase?

Zaujímajú ma knihy, filmy, kino, štúdium jazykov. Ale naučiť sa po slovensky je ťažké!

• Existuje niečo, čo neznesieš?

Veľa vecí! Napr. nespravodlivosť ohľadom ľudských práv a výzoru. A tiež, keď ľuďom chýba rešpekt.

• Máš nejaký idol?

Moju mamu ☺ a osoby, ktoré hrdinsky pracujú v nebezpečenstve.

• Chutí ti slovenská kuchyňa? (pozn.

redaktorov: nie zo školskej jedálne ☺)

Dobrá poznámka! Chutia mi bryndzové halušky, šišky, pivo ☺. No kofola a „vodnatá“ polievka nie!

• **Prišla si sem na dlhšiu dobu alebo o rok neskôr chceš zmeniť krajinu?**
Budem tu len 1 rok, potom sa chcem vrátiť do Španielska, pretože mi chýba rodina.

• Máš nejaký tajný sen?

Ak je tajný, nemôžem ho prezradiť ☺, ale keď som bola malá, chcela som byť veterinárka, gynekologička... no nakoniec som skončila ako profesorka.

• Prečo si píšeš svoje meno radšej s ypsilonom?

Oficiálne nie. Avšak keď bola moja sestra ešte malá, páčilo sa jej to tak viac. Preto som Lydia.

• Máš nejaký špeciálny talent?

Nič špeciálne...

• A tvoje plány do budúcnosti?

Vrátiť sa domov, pracovať ako profesorka v Španielsku, naučiť sa po anglicky, študovať psychológiu, cestovať, byť zdravá... Chcem formovať svoju osobnosť celý život!

dopisovatelia zo 4.B bil.

Cez dušičky

Zvláštny pokoj cítim pri tebe.

Hladiš ma a utieraš mi slzy.

A ja nepoviem že dosť, že stačí.

Nie!

Nepočúvam tvoj hlas mäkko sfarbený,

prihováraš sa mi z hĺbky:

Ty navždy spiš a si studený.

JL

Bošáca

Prvý písomný záznam o Bošáci je z roku 1380 s pôvodným názvom *Bosach*. Historické pramene tvrdia, že ku koncu 12. storočia bola dolina husto osídlená eremitami - pustovnými mníchmi z rodu Benediktínov. Tí zmenili kláštorň spôsob života na pustovnícky - eremitský. Z tohto obdobia pochádza aj názov doliny, odvodený od slova eremit - bosonohý mních - bosák.

Bošácka dolina je súčasťou dolnej časti stredného Považia a leží na styku Bielych karpát s výbežkami Myjavskej pahorkatiny v Brezovskej doline.

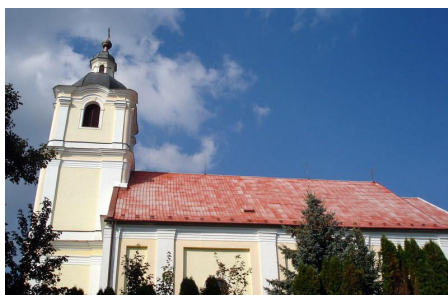
17. storočie bolo v Bošáci bohaté na významné udalosti. Za jednu z prvých treba označiť postavenie kostola v barokovom štýle. Stropné maľby v kostole zhotovil v roku 1906 maliar Jozef Hanula. Umelec umiestnil do maľby sochy slovanských vierozvestcov Cyrila a Metoda a ďalších, hoci prebiehalo obdobie najzúrivejšej maďarizácie. Tento rímsko-katolícky kostol, zvaný i kostol Nanebevzatia, patrí medzi najvýznamnejšie a najväčšie stavby v Bošáci.

Medzi významné budovy

patrila aj synagóga v Bošáci. Stála v strede terajšieho námestia. Kronika židovskej školy v Bošáci poskytuje údaj, že bola postavená v roku 1866 a cez druhú svetovú vojnu bola spustošená a po vojne zbúraná.

Medzi významné osobnosti v Bošáci patrili bošácky rodák, syn

Barokový kostol v Bošáci

miestneho organistu Eduard Šandórfi - Škrabánek. Bol to rímsko-katolícky kňaz, národný buditeľ, lekár, zelinkár, publicista, človek, ktorý mal úprimnú snahu povzniesť Slovákov. Významným rodákom je aj generál Štefan Jurech, ktorý bol za účasť na príprave SNP nemeckými fašistami popravený. Bošácou preteká potok Bošáčka. Nad dedinou sa vypína vrch Lysica. Najvyšším bodom doliny je osada Rolincová, ktorá je známa lyžiarskym vlekom. V Bošáci sa nachádzali dve telocvične. Bošácki športovci tu dosiahli výsledky nielen v rámci kraja, ale i celého Slovenska. Významná bola účasť našich športovcov na Vsesokolských zletoch a spartakiádach v Prahe.

Bošáca je preslávená slivovicou,

ktorej chýr má krídla. Bošácka slivovica je dnes už pozhnaná Európskou úniou. Vzácný mok kvapká z rúrok destilačného prístroja. Je jedinečná, pravá,

nenapodobiteľná. Oddávna, už 300 rokov, rozjasňuje pravá bošácka zreničky. Slivovica, ktorá putovala na pltiach a v nošiach do Pešti i do Viedne. Pocity slastnej pálenky zažili i prezidenti Boris Jeľcin i George Busch. Hlavy pomazané, ktorým už pretieklo hrdlom všeličo. Slivovicu ochutnal i náš Ivan Gašparovič a tiež bývalý prezident Rudolf Šuster, ktorý je častým hosťom v Bošáci. V pálenici sú prominenti vystavení na nástenke. S pohárikom, ako inak. Bošáca má športové ihrisko, ZŠ s MŠ, zdravotné stredisko, poštu, lekárňu, obecný úrad, rôzne obchody, kaderníctvo, tiež bar. V súkromnej firme Savernachádzajú zamestnanie desiatky občanov. Nachádza sa tu i prosperujúce RD, predtým JRD, mäsokombinát známy svojimi skvelými výrobkami.

Toto je moja dedina z rozprávania

starších. Je to kraj, v ktorom žijem od narodenia. Žijú tu moji najbližší: rodičia, súrodenci (i keď už nie všetci), starí rodičia, moji kamaráti, s ktorými sa rada prejdeme malebnou prírodou, ktorú dolina ponúka. Myslím si, že i mňa tak, ako mnohých mladých ľudí (nielen môjho brata i sestru) vetry odvejú i do iných krajín, no viem, že do svojej rodnej sa vždy rada vrátim.

Lucia Helíková, I.C

foto: Daniel Kopunec - www.nmnv.sk

Poľsko

Dňa 14., 15. a 16. mája sa konalo dlho očakávané Poľsko. V stredu ráno sme odchádzali, a plní nadšenia sme očakávali, kedy príde autobus s našou milou pani sprievodkyňou. Naš dozor tvorila pani profesorka Majerníková, pán profesor Bradáč a pán profesor Pavlíček.

Hneď prvý deň sme navštívili Osvienčim (Auschwitz). Auschwitz je svetovým symbolom teroru, hromadných vražd a Holokaustu. Bol založený nacistami v roku 1940 v blízkosti mestečka Osvienčim. Najprv tam boli uväznení Poliáci, neskôr ruskí zajatci, Rómovia a väzni iných národností. Od roku 1942 bol tábor miestom najväčšieho vyvražďovania Židov.

Tento zážitok bol naozaj veľmi bolestivý, lebo až keď vidíte tieto hrôzy na vlastné oči, pochopíte,

respektíve nepochopíte, prečo toto mohli ľudia robiť iným ľuďom.

Druhý deň sme navštívili Krakow, do roku 1596 bývalé hlavné mesto Poľska. Krakow leží v hornom

toku Visly. Je tu množstvo národných, historických pamiatok a umeleckých diel.

Navštívili sme Kráľovský zámok, Krakovskú katedrálu, Mariánsky kostol a mnoho ďalších pamätihodností. Naša sprievodkyňa nám dala množstvo informácií o každej historickej pamiatke, preto niet žiadnej obavy, že hneď

po príchode do hotela sme zaspali ako „zabití“.

Tretí deň bol hektický, lebo ráno sme hneď balili a vyrážali sme na cestu domov. Zastavili sme sa aj pri poľských Tatrách. Zhodli sme sa na tom, že slovenské Tatry sú predsa len krajšie.

Osvienčim...Práca oslobodzuje

Večer o pol deviatej sme prišli domov a rozpráchlili sme sa k svojim rodinám, ale zážitky nám ostanú do konca života.

Jana Drhová
foto: Ondrej Tupý

Indonézia, ostrov Bali

Pred pár mesiacmi sa mi naskytla výnimočná možnosť navštíviť (spolu s rodinou) Indonéziu, konkrétne ostrov Bali na ďalekom divokom východe. Preto som bola poverená podeliť sa s vami o nezabudnuteľné zážitky, ktoré si budem pamätať možno do konca života.

Bali - ostrov bohov, duchov a démonov

Krásne terasové políčka, mestečká s umeleckými dielňami, ľudovítanečníci vo výpravných maskách, chrámy a chrámové slávnosti, biele pláže-

najznámejší ostrov Indonézie. Všadeprítomní bohovia sú jeho neoddeliteľnou súčasťou, pretože tradičná hinduistická viera veľmi ovplyvňuje život na ostrove. Nachádza sa tu vyše stotisíc

malú súkromnú svätyňu, v ktorej viackrát do dňa uctieva bohov a duše zomrelých predkov.

Tento ostrov je bohatý na miestne umenie. Rezbári, sochári, kovo-

tepci tu vytvárajú nádherné suveníry pre turistov. Predovšetkým sa tu však hrá divadlo. No nie také, na aké sme my, Európania, zvyknutí. Je to podivuhodná zmes spevu, tanca, a zlatom vyšívajúcich kostýmov.

Ďalším drahocenným pokladom Bali je jeho čarovná flóra a fauna. Tropické lesy plné zvláštnych rastlín, divoké zvieratá, spevavé vtáky a papagáje,

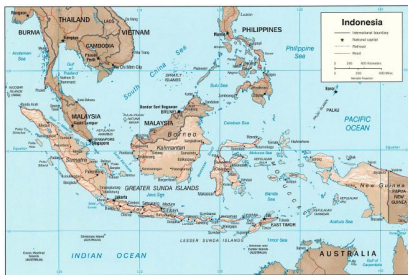
chrámov. Aj každá rodina má svoju

pestrofarebné kvety- to všetko splýva v úžasnú atmosféru ešte nie celkom civilizovanej zeme.

Na tento ostrov sme sa rozhodli vycestovať v monzúnovom období (vo februári), pretože klíma na ostrove v tomto čase bola pre nás najvhodnejšia.

Cesta bola veľmi dlhá a fyzicky aj psychicky namáhavá. Najskôr sme sa odviezli autom do rakúskeho Schwechatu. Tam sme nastúpili do veľkého Airbusu a odleteli sme smer Taipei v Tajwane s tankovacím medzipristátím v Abú Dhabí v Spojených Arabských Emirátoch. Z Taipeia sme potom leteli priamo do Denpasaru, hlavného mesta Bali.

Len čo sme vkročili do tejto úžasnej krajiny, vedeli sme, že náš pobyt bude nezabudnuteľným zážitkom už len kvôli miestnym obyvateľom. Ich ochota a dobrosrdečnosť nám vyrážala dych. Títo ľudia akoby ani nepoznali zhon a útrapy bežného dňa. Celý čas sa len usmievali a trúbili si na cestách jeden druhému, napriek tomu, že sa nepoznajú a nemajú na trúbenie dôvod. Proste sa im to páčilo. Zdala sa im cesta po ulici dlhá a bolo na nej príliš veľa áut? V pohode to

strihli do protismeru a ostatní sa im s pochopením uhýbali- veď času je tak veľa... Naším dvojtýždenným domovom bola oblasť Sanur.

Nachádzajú sa tu nádherné, šire biele pláže a obchodíky. Je to tiež stredisko vodných športov, čiernej mágie a ľudového liečiteľstva na Bali.

Za dva týždne sme okrem

vylihovania na teplom slnku a kúpania tiež absolvovali niekoľko výletov do vnútrozemia, ako napríklad:

Celodenný výlet do Celuku- výrobné striebra spojenú s návštevou posvätnéj slonej jaskyne v Bedule, výstupom na sopku a prechádzkou cez časť pralesa, kde nám sprievodca ukázal rôzne druhy domorodých rastlín a ich využitie v liečiteľstve.

Ďalej sme absolvovali celodenný výlet na safari v ryžových poliach v otvorených džípochs výhliadkami na úžasnú scenériu divokej balijskej prírody, prechádzku opičím lesom a návštevou krásneho a veľmi starého vodného chrámu Tanah Lot.

Po celý čas nášho pobytu nás obklopovalo silné náboženstvo domorodých ľudí, vyznáčov hinduizmu. Ráno, na obed a večer pripravovali všetci malé košíčky, „obetiny“, ktoré kladli pred svoje súkromné chrámy alebo len tak na ulicu, aby si uzmierili démonov a poctili bohov. Každý štvorcový košíček s obetou obsahoval rôzne kvety, ryžu, mincu alebo hocičo cenné, čo domáci mali. Všetky farby

mali v tejto obeti svoje zastúpenie a špeciálne miesto a každý obyvateľ Bali veľmi dôsledne dbal na to, aby ich pravidelne pripravoval.

Ďalšou zaujímavosťou spojenou s hinduistickým náboženstvom na ostrove boli nepochybne pohreby. V Európe smutné obrady, s plaúcimi ľuďmi v čiernom, na Bali veselé pestrofarebné slávnosti, kde sa každý smeje a raduje a hlavnou farbou oblečenia je biela. (Len nosiči, ktorý niesli telo, boli v tmavom.) Baličania totiž, tak ako ostatní vyznávatelia hinduizmu veria, že na zemi trpíme, a to dobré, čo má prísť, príde až po smrti. Preto svojim príbuzným chystajú obrovské pohreby (niektoré z nich stoja celý majetok), aby sa duše ich príbuzných bez problémov dostali na druhý svet. Preto aj ich pozostatky najčastejšie zapália alebo nechajú vybuchnúť na obrovských pestrofarebných nosidlách s rôznymi dekoráciami. Lebo čím drahší a prezdobenejší pohreb je, tým ľahšie sa duša zosnulého odoberie preč.

Taký je teda ostrov Bali, krásna zem s krásnou prírodou, ktorá spolu s ostrovnými ľuďmi vytvára neopakovateľnú atmosféru dávnych dôb balijskej kultúry, starých predkov, bohov, démonov a duchov.

A.P.

Amerika

A je to tu! Koniec prázdnin a začiatok každodenného rušného života v škole. Každý jeden z nás prežil obdobie leňošenia a „ničnerobenia“ iným spôsobom. Brigády, dovolenky a návštevy starých rodičov. Ja som dostal šancu navštíviť USA.

Z Viedne som odlietal už 18. júna, a týmto chcem poďakovať p. riaditeľke že ma uvoľnila skôr. Bol to môj prvý let tak ďaleko. Bol som veľmi nervózny. Po pristáti som dostal tvrdú facku od amerických

ú r a d n í k o v .

Američania si všeobecne o sebe veľa myslia a dávajútopocit'ovať každému turistovi. Správali sa ku mne otrasne. Po ceste z letiska som žasol nad širokými 5 - p r ú d o v ý m i cestami, vyvolávali vo mne pocit že

Pred Bielym domom

som v skutočne rozvinutej krajine. Obrovské obchodné domy boli všade okolo veľkých miest. Krásne záhrady a tiché bezpečné uličky. Proste idylický život. Ale je to len predstava cudzinca, ktorý sem zavíta na pár mesiacov. Realita je úplne iná. Aspoň tam, kde som býval ja. Bolo to konkrétne v Baltimore, čo je mestečko neďaleko Washingtonu D.C..

Je to v štáte Maryland (MD), čo je odrazový mostík pre všetkých podnikateľov v USA. Niečo ako naša Bratislava, keď chcete niečo dokázať, idete tam a začnete si budovať kariéru. Nehľadíte na ľudí okolo seba. Je vám jedno, kde je

kto, idete len za svojím cieľom. Mal som tú šancu spoznať aj ľudí, ktorí neboli z MD a sú to úžasní, ochotní a dobrosrdeční ľudia. Presný opak domácich. To len pre ujasnenie situácie, že nie všetci sú takí...

Zažil som mnoho krásnych zážitkov, navštívil som mnoho zaujímavých miest od Washingtonu cez Annapolis až po New York.

Annapolis je hlavné mesto MD. Je tam námorná akadémia, a hlavne oceán. Má úžasnú charizmu, staré mestečko, ktoré má mnoho nových

prvkov. V N.Y. som bol asi 2 dni. Videl som celosvetovo uznávané pamiatky. Najviac ma upútala Socha slobody spolu s Ellis Islandom. Vo Washingtone som bol niekoľkokrát a zakaždým sme navštívili niečo nové. Je tam neskonale veľa pamiatok. Navštívil

som aj Kings Dominion, jeden z najpopulárnejších zábavných parkov v celej Amerike. Množstvo kolotočov, o ktorých sa mi ani len nesnívalo, jeden lepší ako druhý. Stretol som tam množstvo nových ľudí, s ktorými som zažil veľa zábavy.

Strava je dosť odlišná. Do všetkého pridávajú cukor. Do chleba, párkov a aj mäsa. Preto sú takí tuční. Doma nevaria, niečo také ako domáca strava sa vyskytuje len u prisťahovalcov, akými sú aj môj ujo s tetou. Preferujú rýchle občerstvenia ako McDonalds, Burger King a podobné. Populárne tu sú aj čínske reštaurácie, ktoré

vám ponúknu množstvo dobrôt. Od všelijakých čínskych jedál až po morské prišery.

Čo sa týka jazyka, používajú americkú angličtinu a dosť presadená je aj španielčina. Predpokladám, že časom sa to stane ich národným jazykom. Dosť dlho som nikomu nerozumel ani slovo, no postupom času sa mi angličtina dostávala do uší a pri odchode som rozumel skoro všetko. Samozrejme, že som si spôsobil aj množstvo „trapasov“ tým, že som im nerozumel.

Strávil som v tejto ďalekej krajine viac ako dva a pol mesiaca, a preto sa nedajú moje pocity a zážitky opísať v jednom článku. Nedá sa to opísať ani rozprávaním. Keď chcete vedieť, aká je Amerika v skutočnosti, musíte ju navštíviť a až potom pochopíte jej kultúru a všetko, čo k nim patrí. Je to krásna krajina a dúfam, že sa tam ešte v budúcnosti vrátim.

Dušan Adamat'

foto: Dušan Adamat'

Po tom, čo sa náš cieľ definitívne stratil z očí, zdvojnásobili sme naše úsilie.

Italia bella

Všetko to začalo dňa 5. septembra 2008 v jedno piatkové popoludnie. 43 študentov a ex študentov našej školy nastúpilo do autobusu smerujúceho priamo do slnečného Talianska.

Po pár hodinách nočného cestovania naša cesta konečne dosiahla svetlejší moment - konečno. V sobotu ráno sme sa zastavili v **San Marine**. Tento štát v štáte sme si užili tak, ako sme len o 7. hod. rannej boli schopní. Oboznámili sme sa s jeho historickými pamiatkami, pokochali sme sa krásnym výhľadom na okolité prostredie a potešila nás hlavne šikovnosť tunajších architektov, vďaka za výťahy!

Cieľ sme dosiahli v sobotu asi o druhej hodine popoludní. Vstúpili sme do mesta nášho pobytu, malebného mestečka **Cupra Marittima**. Už vtedy sme všetci vedeli, že na tento výlet tak skoro nezabudneme. Čakal nás týždeň

plný relaxu a pohody. Dosýta sme si užili talianskeho mora, plážového opaľovania, pravej pizze, stretli sme sa tu s pravou talianskou náturou a zakúsili sme čosi z apeninskej pohostinnosti. Ochutnali sme pravé

Oslava menín p.riaditeľky

foto: Jana Nguyenová

talianske špagety, nakupovali na miestnych trhoch, zatancovali sme si skupinové tance, navštívili múzeum mušlí, uskutočnili menšie jesenné upratovanie, nadviazali

nové kamarátstva... Niektorí tu našli nové lásky, iní ich tu stratili - aj to k tomu patrí. Jednoducho... získali sme tu množstvo nových zážitkov a skúseností, niektorí možno aj menšiu nadváhu.

Záver našej dovolenky patril romantickým **Benátkam**. Všetci prítomní, vzhľadom na to, že v meste v tom čase dosť často pršalo, sa zhodneme na tom, že Benátky tak skoro nevyschnú. Ale i napriek všetkému je to krásne mesto, ktoré sa oplatí vidieť za akýchkoľvek okolností.

Záverom by som chcela poďakovať v mene všetkých účastníkov zájazdu našej pani riaditeľke a celému realizačnému tímu jedným veľkým **GRAZIE**.

Vladimíra Bublavá

foto: Jana Nguyenová

foto: Vladimíra Bublavá

Kto nepozná prístav, do ktorého sa chce plaviť, tomu nie je žiadny vietor priaznivý.

Manchester, the City that Rocks the World?!

„Hurá prázdniny!!!“...veta, ktorú pozná azda každý z nás, školou povinných. Predstava dvojmesačných prázdnin nám ulahodí rok čo rok. Po týždni kompletného leňošenia ale každého napadne otázka: Čo ďalej? Hŕba voľného času, kamaráti na dovolenkách, v telke uhorková sezóna.. Možno to znie strašidelne, ale sú to dve čarovné slová: „jazykový kurz.“ No nie hocijaký... Jazykový kurz v zahraničí!!! Dnes existuje množstvo agentúr, ktoré organizujú jazykové pobyty po celom svete, kurzy pre deti s rodičmi, kurzy pre skupiny detí so sprievodcom, individuálne pobyty s ubytovaním v hostiteľskej rodine alebo v rezidencii; kurz na pokojnom anglickom vidieku, v romantickom Paríži, alebo v legendárnom San Franciscu. Tento rok sa mojím no.1 stalo nemenej legendárne mesto; mesto, kde sa študentský život prelína s rytmiami hudby nočných klubov; rodisko kapiel Oasis či Happy Mondays, no i domov slávnych futbalových klubov. *Mannchester.*

Manchester je druhé najväčšie mesto Veľkej Británie historicky významné pre svoju úlohu v priemyselnej revolúcii. To hovoria encyklopédie. Ja hovorím: „Je to mesto, ktoré vládne svetu.“ Aspoň môjmu svetu.

Myslela som, že to bude naozaj ľahké, Mám predsa skúsenosť z minuloročného Brightonu...

Je tu však malý rozdiel. Idem individuálne a nebudem mať stravu, čiže to bude skúška mojich kulinárskych schopností, s tým som ráta. Lúúúúúenie...na letisku

mi rodičia narýchlo odrecitovali posledné rady, výstrahy a nástrahy a ja som plná očakávania nastúpila do lietadla a vydala sa na dobrodružnú cestu.

O necelé dve hodiny som sa ocitla na pôde mojej milovanej Británie, ktorá ma vždy dokázala očariť a čas, ktorý som tam strávila bol vždy tak neuveriteľne krásny. Verím, že to tak bude znova...

Na letisku ma čaká profesorka zo školy, ktorá zabezpečuje odvoz do rezidencie. Prechádzame ľavou cestou vozovky lemovanej typickými anglickými tehlovými domčekmi a srdce mi búši. Konečná...Wilmslow Park – apartmánový komplex, ktorý hosťuje študentov z celého sveta! Ubytovaná!!! Prekusla som menšie komplikácie – *zlomená rúčka na 25 kilovej batožine, obrovský pavúk v mojej kúpeľni i nepasujúci adaptér;*...)...a zrazu: sedím na posteli, pozerám von oknom a počúvam vravu študentov, ktorá sa nesie zdola. Je možné, že nemám odvahu zísť dole a otestovať moju angličtinu?! Nie je to predsa prvýkrát...nuž, stáva sa, hovorím si. Potom asi cestou vyčerpaná zaspávam a zobudí ma budík...do školy! Ale ako?!

Našťastie nie som jediná, ktorá

mieri do Fallowfieldu nájsť budovu, v ktorej študuje angličtinu cca 500 študentov. Po roztrieťovacom teste nás čaká centrum Manchesteru v plnej paráde! Sprievodcovia Ben a Sam nás prekvapujú prisilným

prízvukom „mancsov“, chlapec z Manchesteru©. Počas tohto krásneho slnečného dňa sa zoznámujeme zo všetkým dôležitým – máme zmapované historické pamiatky, galérie, ktoré čakajú na

chvíľu, keď ich budem obdivovať, trojčiatka – najobchodné domy Debenhams, Primark a Arndale i najvychytenejšie kluby, ktoré nám ukážu ako má vyzeráť skutočný nočný život.

Stôl plný učiteľov – moja prvá večera;) Nebojte sa, nikoho som nezjedla...spolu s učiteľmi z Valencie som zahájila prvý večer v reštaurácii Varsity, ktorá živila väčšinu obyvateľov W.Parku.

Zobúdzam sa do pekného slnečného rána, prestávam veriť, že som v Británii...;) Tu na školskom dvore každý dostávame knihy podľa úrovne angličtiny. Náš profesor Tim je taký typický milý a humorný Angličan...no skvelý chlapík, ktorý miluje riešenie gramatických problémov.

Utorkový večer je však zlomový – konečne spoznávam tých správnych ľudí i mojich rovesníkov a zrazu začína sviatať...všetko

Old Trafford

foto: Michal Bialic

sa začína. Speakujeme odušu, s nadšením a záujmom zažívame The Best Indie Night Ever = dobrá hudba, skvelí ľudia, čo viac mi k šťastiu treba?! Vraciame sa o tretej nadržanom a znova sa stretáme rozospatí na autobusovej zastávke;))

No hodiny, povedala by som, nie sú najpodstatnejšou vecou na dvojtýždňovom jazykovom pobyte...ide o komunikáciu, o „English in use,“ o príbehy, zážitky a spomienky, ktorých je už teraz neúrekom.

foto: Zoltán Kelemen

Hodiny v škole raz utiekli ako voda, inokedy boli nekonečné/myslím, že to bolo hlavne v deň, keď som prišla zo školy o „siedmej p.m.“/. Vyučovanie však bolo doslova šité na mieru, dôležité bolo nielen zaradenie do správnej úrovne, ale i výber špeciálnych internetových hodín (tzv. ILabs), kde sme prevádzkovali samoštúdium a dvojhodinovka so zameraním podľa individuálneho výberu (moju dvojhodinovku zameranú na komunikáciu dokonca viedol profesor z Brna!; no svet je malý☺). Počas prestávky sme mali k dispozícii spoločenskú miestnosť s kantínou kde sme mohli spoločne ofrflať jedlo;).

Samozrejme, stále bolo leto, stále sme boli v Británii, takže voľný čas,

ktorý sme mali medzi hodinami, sme mohli využiť efektívne.

Čo tak zísť si do centra preskúmať Picadilly Gardens alebo China Town? Na milovníkov umenia tu čakalo množstvo galérií s rôznymi expozíciami; múzeá, divadlá či

Liverpool - Európske mesto kultúry 2008

očarujúca Manchester Cathedral. Tanečne sme sa mohli vyžiť na školskej Summer Party či v kluboch ako Pure, Revolution, a mnohých iných /my, nováčikovia, sme sa len nechali sprevádzať skúsenými študentmi, ktorí počas pár mesiacov strávených v Manchestri poznali mesto ako vlastnú dľaň, alebo si to aspoň mysleli☺/...ale žiaden strach, v prípade, že by ma predsa moje orientačné schopnosti zradili tu bola helplinka, ktorá by ma

The Cavern - tu začínali Beatles

foto: J.Nguyenová

zachránila...(ževraj:).

O voľný čas sme mali teda vskutku postarané, pretože náš „activity officer“ Ben vedel, čo je dobré a dal nám naozaj výborné tipy. Veď kedy sa naskytne príležitosť pozrieť Old Trafford, domov Manchestru United a zúčastniť sa futbalového zápasu medzi Manchestrom United a Juventusom; alebo ísť po stopách Beatles a navštíviť Liverpool?!... Nadšenci histórie a Harryho Pottera si iste pochvalovali výlet do Yorku. Aj o trojdňovú exkurziu do Londýna bol veľký záujem, Tower Bridge, London Eye či Trafalgar Sq. stále lákajú študentov z celého sveta. Niektorí zase uprednostnili letné párty v Brighton a Bournemouth.

...prechádzky blízkym Withworth parkom, potulky po tých najskrytejších kútoch nočného mesta; nákupy polotovarov v Tesco a následné spoločné pokusy o prípravu obživy (nikto sa z mojich francúzskych zemiakov s bielou britskou párkou neotrúvil...); stískanie mapky – mojej vernej kamarátky, či testovanie trpezlivosti milých Angličanov otázkou začínajúcou formulkou : Kde je...:); no i nočné rozhovory a vzniknuté priateľstvá... situácie, ktoré otestovali moju dospelosť; slovíčka, ktoré nikdy nezabudnem (a azda využijem na blížiacu maturitu;), večne zvlnené vlasy od dažďa; naša mexická vlna, ktorou sme ohúrili samotný Old Trafford;); nadobudnuté vedomosti z geografie (viete, koľkí ľudia teraz vedia, kde je naše Slovensko krásne?!:); nočný bachot - rachot v ubytovni, či vrava nesúca sa zdola...zvuk, ktorý sa mi vryl do pamäti. Lhké i ťažké chvíle. Výzva a skúška.

Ak ti je dobre, nemaj obavy... Ono to prejde...

Znova som o niečo bohatšia. Raz sa sem vrátim a budem spomínať na „time of my life.“

A strach? Ten som už nemala. Ľudia, ktorí boli so mnou, mi dodali pocit istoty. Na ich tváre nikdy nezabudnem a verte či nie, za tie dva týždne sa dajú nadviazať priateľstvá, ktoré pretrvávajú roky. Viem to. Možno sa naše cesty znova skrižia a oprášime náš „manchester time...“

Druhýkrát som si overila, že takýto spôsob prázdninovania je snád' ten najlepší. Aspoň pre mňa. A preto... idem kúpiť prasiatko a budem šporiť na ten ďalší a ďalší...

Jana Nguyenová

Šplechy

- P: Deetiii? Kde mám okoo? Nevideli ste ho? Ved' tam som ho mala položené! Pri uchu bolo!

- P: Helou!, Mastráková s vami vypráva!

- P: Viete, koľko je to peňazí? Tolko ani vlasov na hlave nemáte....

- P: Tie skúmavky vypadajú ako ožraté. To si ich kreslila vtedy, keď on ten varič filtroval?

- P: To musí byť ale hrozný hroch, chápeš to?

- P: Ale ja sóom saa nahltalaaa krieeedyyy.....! A teraaaz budem

kyychat!

- P: A ty, čo tam robíš? Daj sem ten telefón! Sopel Moric! Aha a aj macka tu má!

- P: Schopnosť učiť sa majú aj ryby?

- Š: Ehmm... Áno...

- P: No tak aj ty by si už mohla mať..

- P: A ako hovoria Francúzi, Vianoce tu budú co by dup ...

- P: Chápeš ten obrovský potenciál, že prídeš dverami a odídeš oknom.

- P: Niekoho tieto hodiny môžu strašne nudiť, niekoho zaujímajú, že vám to tam môže fčať, že 2 chladiče...

- P: Zošit máš jak Michael Jackson. Aj ten sa pomaly rozpadá.

- P: Horný, Dolný Čajov... Viete, kde to je? To tam sa aj muchy otáčajú..

- P: Ved' medzi kvapky sa dá, skomprimuješ sa ako komár...

- Š: Pán profesor, mne svieti do očí!

- P: Musíš nosiť zväraciu kuklu, aby ti nesvietilo...

- P: A ty máš koľko? (hodín)

- Š: 12.

- P: No tak on má rýchlejší mobil.

- P: No čo kurátka moje, ako po prázdninách?

-Š: She stands up at 6 a.m.

-P: No pozriem, čo mi povie lexikón kouzel ... (a začalo sa skúšanie)

-Š: Načo budem chodiť do školy, keď desiatu môžem zjesť aj doma?

- P: Čo sa ťaží na Zelenej vode?

- Š: Voda.

- P: Hybaj do kikule hadov dráždiť a nie mňa lebo ťa obesím za pravé rebro a ľavý hák a nabudúce budeš vyprávať ty!

- P: Ty sa tak vrtíš ako Banášová!

- Š: No ved' my jej aj hovoríme Adela.

- Š: Pán profesor, ale ja tu nemám nalepenú fotku.

- P: A to si ako predstavuješ? Ti tam mám nalepiť fotku nejakého trcína? Dostávaš čierny bod!

- P: Majo, a tá prvá hodina čo?

- Š: Nóó, viete, ja som mal byť chorý, ja som mal byť doma...

- P: Včera som robila faširky a celú platňu mám od toho za, za, zašpinenú...

- P: Polystyrén sa používa na výrobu textilu? Čo si sa opila? Na tu máš päťku ty múdra! A sadni si!

- P: Voľakto nosí cigarety vo vačku, ja cesnak.

- Š: To máte proti upírom?

- P: Ano, takým ako si ty!

- P: A túto kyselinu si dobre študenti zapamätajú, píše sa skratkou SER!

- P: Keď sa so mnou rozprávate tak nemajte ruky vo vačkoch! Chlapci, ja neviem, čo tam s tými rukami robíte, či sa hráte s guľčkami alebo čo...?

- P: No tak pod' odpovedať..

- Š: Ale pani profesorka, ja som tu minule nebola a ešte som si to nestihla odpísať...

- P: A zase sa vyhováraš. A čo ti bolo? A ako môžeš fajčiť, keď si chorá? Si myslíš, že ja ťa nevidím? Ja vždy keď vyjdem na balkón, tak cítim, že fajčíš.

- Š: Pán profesor, o 4 minúty zvoní.

- P: V pohode, však ja sa nehádam.

- P: Treba nad sebou porozmýšľať!

- Š: Čože?

- P: Vidličky a nože!

- P: No a ktorí sa neprezúvate, zdvihnite nožičky! Nóó, ved' keď nemáte prezúvky, povedzte, behneme do Poľska na trhy.

M.M.

Máme len slabé nádeje, ale jasné obavy.

Ftipkáreň

Záhorák je v Anglicku a rozbolia ho zuby. Ide k zubárovi, sadne do kresla, ukáže na zub a povie TU. Zubár-sadista mu v momente vytrhne 2 zuby. Večer sa Záhorák stretne s kamarátom a post'ažuje sa mu, čo sa mu stalo. On mu na to:

“Jaaaj, a ty nevieš, že po anglicky “TU” znamená dva? Preto ti vytrhol 2 zuby.”

Poučený Záhorák ide opäť k zubárovi, sadne do kresla, ukáže na zub a povie: “TEN”.

Posledné slová chemika:

...A teraz skúsime test.

...Ešte pridáme kúsok z tohto.

...Prečo nie je žiadna nálepka na tejto fľaši?

...V ktorom pohári bola moja minerálka?

...Toto je úplne bezpečný postup

...Teraz môžeme odložiť ochranné sklo.

...Niečo tu nesedí.

...Teraz si dáme cigaretku

...Verte mi, viem čo robím.

Otázka: Kedy je tri plus tri sedem?

Odpoveď: Keď sa prerátaš.

Študenti medicíny majú prednášku o rozmnožovaní. Profesor vysvetľuje:

- ...ako príklad si vezmime býka. Taký býk zvládne tento akt i 30 krát za deň.

Z prvého radu sa ozve študentka:

- 30 krát!?! Pán profesor, mohli by ste to, prosím zopakovať, aby to počuli i tí, ktorí sedia vzadu?

Prednášajúci hlasnejšie zopakuje:

- Býk zvláda tento akt i 30 krát za deň.

V poslednom rade sa zdvihne študent:

- Prosím, a to ho pripúšťajú stále na tú rovnakú samicu?

- Nie, to samozrejme nie, zakaždým na inú.

- A prosím, mohli by ste to zopakovať ešte raz, aby to počuli i študentky v prvom rade...?

Muž sa vrúti do krčmy a volá na krčmára:

- Rýchlo jedno pivo, kým to príde!

Krčmár okamžite položí pred neho pivo. Chlapík pivo vrhne do seba a zvolá:

- Rýchlo ďalšie, kým to príde!

Keď už vypije piate pivo, krčmár sa ho pýta:

- A čo platenie? Máte vôbec peniaze?

- No vidíte, už to prišlo!

Policajt: „Dežo, kde si bol večera večer?“

Dežo: „Ja som ho nezabil.“

Policajt: „Koho?“

Dežo: „Vy ste ho nenašli?“

Učiteľ matematiky vojde do fotolabu a chce si dať vyvolať fotky. Predavač sa ho pýta:

- 9 krát 13? -

- 117, prečo? -

V kvetinárstve:

- Prosím si desať gladiátorov.

- Zrejme ste mysleli gladiol.

- Jasné, gladiátor je predsa to vyhrievacie teleso!

Dekan sa pýta študenta:

- Pán študent, prečo ste si vybrali štúdium práve na našej škole?

Študent mu odpovedá:

- Ale oci, prestaň s tými blbými otázkami.

Ide automechanik, manager a softvérista v aute a zrazu sa auto pokazí.

Automechanik vraví:

“Otvorte mi kapotu ja sa na to pozriem a dám to dokopy”

Manager mu vraví:

“Čo si sprostý? Zašpiniš sa a kde sa umyješ? Pekne ho odtlačíme, tuto za zákrutou je servis a tam nám ho opraví”.

A ako ich tak softvérista počúva tak mu to nedá a vraví:

“Počúvajte a čo keby sme skúsili vystúpiť a nastúpiť?”

Sedia dvaja mat-fyzáci na lavičke pri Dunaji. On a ona. Krásny večer, slnko zapadá a odráža sa na vodnej hladine, ticho...

On:

- Počuj, myslíš na to isté na čo ja?

Ona:

- Áno.

On:

- A koľko ti to vyšlo?

Na políciu predviedli staršiu pani za nebezpečnú jazdu. Policajt sa jej pýta:

- Kde ste zamestnaná?

- No viete, ja som učiteľka.

Policajtovi zasvietia hviezdíčky v očiach a hovorí:

- Dvadsať rokov som čakal na túto príležitosť! Sadnite si rýchlo k stolu a 100-krát napíšte: Nebudem jazdiť na červenú!

Je plná trieda blondínok a učiteľka im hovorí:

- Vy ste tak hlúpe, že z vás 80% prepadne.

A jedna blondínka sa ozve a hovorí:

- Hahaha, toľko nás tu ani nie je.

Profesorov vtip:

Ide Dežko z lesa, kde pytláčil.

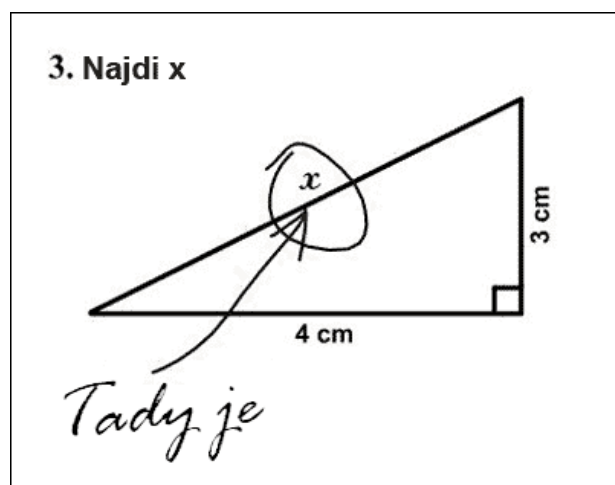
Stretne ho lesník a pýta sa:

- Hej ty, prečo máš toho jeleňa na chrbte?

- Aha jeleň a aký prítulný...

**Pripravili: Ondrej Tupý a
Martin Markech**

Zo školských lavíc

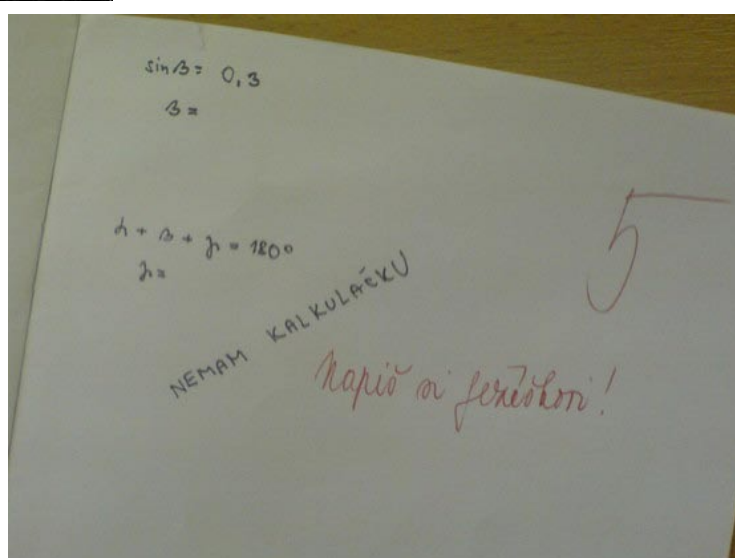
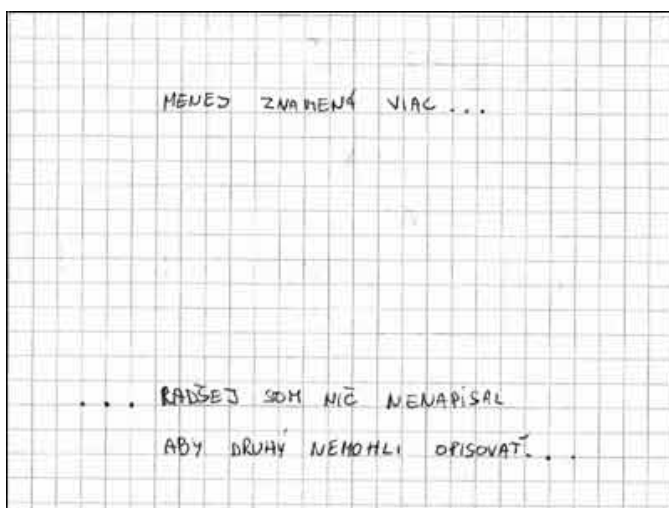

Solving equation by one Blondie:
(Rovnice vyřešená blondýnkou)

$$\frac{1}{n} \sin x = ?$$

$$\frac{1}{n} \cancel{\sin} x =$$

$$six = 6$$

Prípravili J.Nguyenová a O.Tupý
zdroj: internet

Čo je vôbec hodné toho, aby to bolo vykonané, je tiež hodné toho, aby to bolo uskutočnené poriadne.

Interview s akad. mal. Jarmilou Dicovou- Ondrejkovou

Novomestské Gymnázium M. R. Štefánika je škola s dlhoročnou tradíciou vo výchove talentovaných ľudí. Vyšlouznej veľa absolventov, ktorí

sa vynikajúco zaradili do nášho kultúrneho a spoločenského života. Medzinímia akademická maliarka Jarmila Dicová-Ondrejková, rodáčka z Brunoviec. Novomestské gymnázium dodnes považuje za odrazovú plochu pre svoje výtvarné vyjadrenie. Svoj talent rozvíjala hodinami u výtvarného majstra Juraja Kréna. Neskôr študovala na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave, kde sa stretla s ďalším významným novomestským umelcom Petrom Matejkom. Maľbu študovala u profesora Dezidera Millyho a ďalšie štyri roky na oddelení voľnej grafiky a knižnej ilustrácie u profesora Vincenta Hložníka. Dosiaľ ilustrovala viac ako 60 kníh pre deti a mládež. Svoje obrazy vystavuje doma i v zahraničí, napríklad v Bratislave, Martine, Prešove, Piešťanoch, ale aj v Káhire, Berlíne, Viedni a Zürichu.

• Čo ovplyvnilo skutočnosť, že ste sa stali výtvarníčkou?

Rodinnou tradíciou je vzťah k výtvarnému umeniu v rôznej forme, takže už v detstve som mala možnosť rozvíjať svoje danosti. Keď som sa na gymnáziu rozhodla čo budem ďalej študovať, zvíťazila láska k umeniu a rodinná tradícia.

• Ilustrovali ste množstvo detských kníh. Spomínate si ako ste sa k tejto práci dostali?

Už v piatom ročníku vysokej školy som ilustrovala detskú knižku pre vydavateľstvo Mladé Letá a táto tvorba mi zostala dodnes. Pracujem na rozprávkových knihách pre deti, ale dostala som ponuku aj na

ilustračnú činnosť od Slovenského pedagogického nakladateľstva, kde som pracovala na mnohých tituloch školských učebníc.

• Dobre ilustrovať pre malé deti nie je ľahké. Vyžaduje si to bohatú fantáziu. Odkiaľ čerpáte inšpiráciu?

Musím sa vo svojich predstavách stať dieťaťom, vnímať svet detskými očami. Ilustrovala som šlabikár pre prváčikov, ale i prváčikov osobitných škôl,

ktorým bolo treba venovať rozšírenú pozornosť, ale o to vďačnejšie každú novú knižku privítali. Pracujem aj na ilustráciách pre deti lužicko-srbské. V tomto prípade svoj záujem sústredím na tradície ľudu tejto krajiny. Pri tvorbe mi pomáhajú vlastné spomienky na detstvo strávené na dedine, história či príroda. Témou jednej série mojich obrazov boli napríklad vtáky ako symbol slobody.

• Samozrejme...okrem ilustrácie pre deti sa venujete aj inej umeleckej činnosti.

Striedanie ilustrácie- malej rozmerom a práce v monumentálnej tvorbe ma vždy priťahovalo. Monumentálnou tvorbou som dotvorila viacero priestorov v technike štukovej maľby, keramiky či art protisu.

• Pracujete na takýchto veľkých projektoch výlučne sama?

Veľa prác som realizovala spolu s

manželom- akademickým maliarom Mikulášom Dicom. Naše výtvarné doriešenia zdobia mnohé školy, kaviarne, spoločenské inštitúcie. Spolupracovala som aj so svojou dcérou, taktiež výtvarníčkou, Mgr. art. Dašou Dicovou- Bacmaňákovou.

• Ste hrdá na to, že vaša dcéra vás nasledovala pri výbere svojej profesie?

Každý rodič je hrdý, keď dieťa úspešne pokračuje v jeho práci. Výtvarná duša bola vždy v nej.

• Zúčastňujete sa výstavy Návraty do Nového Mesta nad Váhom. Aký máte vzťah k tomuto mestu?

Nové Mesto nad Váhom je doteraz mesto, v ktorom sa kultúre darí. Je to vďaka tým, čo stoja na čele kultúrnych a spoločenských zariadení, ale aj vďaka ľuďom, ktorí svojou návštevnosťou podporujú hudobné, výtvarné a divadelné podujatia. V Novom Meste nad Váhom som dostala základy ako narábať s kompozíciou, ako pristupovať k portrétu a ku krajine. Moje návštevy v ateliéri výtvarného majstra Juraja Kréna sú základným kameňom v mojom výtvarnom prejave.

• Čo môžete odkázať nádejným ilustrátorom z nášho regiónu?

Práca ilustrátora je práca krásna a môže ju robiť iba ten, kto ju vykonáva s láskou. Myslím, že to môžeme povedať o každej dobre vykonanej práci.

Vanda Vicenová

Leto ...

Skoro pre každého z nás najkrajšie (najlepšie) obdobie z celého roka. Najskôr preto, že nie je škola, podnikajú sa rôzne výlety, podujatia, dovolenky a ešte k tomu všetkému je teplo.

Veľa z nás sa tešilo na leto aj kvôli podujatiam, ako sú festivaly. Nie pre každého sa začína to pravé leto zrovna letnou rovnodennosťou. Mnohí z nás zaznamenali leto práve posledným školským zvonením. Pre niekoho leto, strávené ako obyčajne, pre iných prinieslo veľa nových zážitkov, zábavy, nových vzťahov a flirtov, ktoré sa nadobudli napríklad aj na brigádach.

Teraz, keď sedím pri počítači, tisnú sa mi do hlavy myšlienky, čo všetko krásne som cez leto prežila. Sumarizujem si zážitky, ktoré sa stali neopakovateľnými a už nikdy sa nevrátia i keď niektoré z nich majú dopad na náš ďalší život, ktorý ďalej bude plynúť v ďalšom školskom roku, ktorého začiatok signalizovalo hlavne prvé zvonenie školského roku 2008/2009. K ukončeniu mojej krátkej úvahy sa hodí básnička, ktorú písala moja „kolegynka“ z redakčnej rady.

Barbor

foto: <http://juxxo.deviantart.com>

Zbohom leto

Ponorená v tichu,
ktoré na mňa striehne,
ponorená v hriechu,
ktorý kúsok môjho leta pohne.

Premýšľaním o zážitkoch,
ktoré som v toto leto prežiť mohla,
na terase, pri stúpajúcej zime noci septembrovej,
sa slza v mojom oku pohla.

Ja vnímam správanie krajiny novej,
čo naše ústa pohla k zemi
a naše oči sklopili sa tiež,
flirtujúci letný pohľad
zmenil sa v pohľad nemý
a láskyplné čakanie sa zmenilo do
„trémy“.

Už skončilo sa množstvo nocí,
ktoré tak teplé, mäkké boli,
nastupuje niečo, čo má nás, študentov, v moci
a hoci to trochu bolí,
že zas opúšťa nás leto,
láskou trasúcich kolien
koľko počas prázdnin bolo,
len ono vie to.

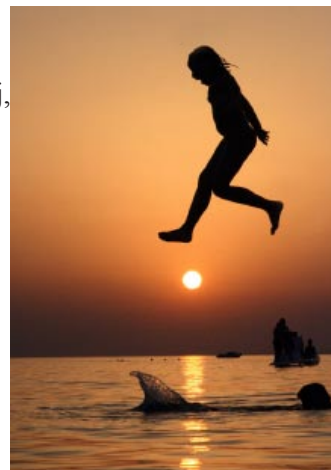

foto: <http://dokkuz.deviantart.com>

No nie len smútok v stratenom lete
nám september prináša,
budí sa opäť tá boľavá hlava naša
a prichádza to, čo všetci dobre viete,
prichádzajú naši priatelia,
i noví žiaci,
ktorí sa po imatrikulácii osmelia,
prichádzajú ďalší štvrtáci,
ktorí stužkovou krásne 4 roky zavfšia.

A prichádza čas učenia,
no i školských lások,
prichádza čas v školských laviciach zasnenia,
na úkor profesorov vrások.

Tak zbohom leto,
opäť sa s tebou lúčim,
oddýchni si,
o rok, počas ďalších prázdnin,
využijem to,
čo sa teraz učim.

Veronika Bobošíková

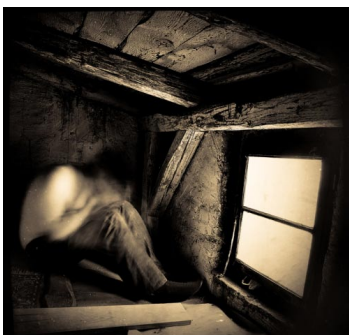
Etiketa nepustí

Asi sa z nej stáva totálny blázon. Niekedy si to naozaj myslí. Nie, z jej pocitov a túžob. Ale ako jej jej Mica hovorí: "Etiketa nepustí." Človek má vytvorený vzor. Vždy v každej životnej situácii. Človek pred sebou vidí vzor dokonalosti. Dokonalý človek. Všetko to, čo má robiť, ako sa má správať; to, ako sa oblieka, akú má chôdzu, ako žije svoj život; to, akých má priateľov, akú rodinu, akú lásku – to, do koho sa má zaľúbiť; to, ako má prežiť celý život.

Všetci porušujeme tento určitý normál po istú hranicu. Tá nás nepustí. Ale za hranicami sa nachádza tiež niečo. Niečo nové. Nové územie. Ten, kto ju prekročí, je ostatnými opovrhovaný. Odlíši sa od masy. Je nenormálny.

Damian McBlack Venujem tým, ktorých väzní samota...

Dávim
a nerád ti to vravím,
že nie si
ten strom, čo tvorí lesy.

Ten stĺp, čo sa nehýbe,
čo v duši nosí príbeh
o bolesti...
na kraji lesnej cesty.

Jeho ducha väzní pevná kôra,
robí z neho chladného tvora.
A jeho žiaľ
tuhne v žilách miazgy.

Až príliš. No paradoxom je, že sa tvárimo ako tie najlepšie príklady „normal.“ Veď predsa každý chce byť miláčik más! Tak vznikla dokonalosť. Dokonalosť, ktorá vlastne neexistuje. Hej, opäť paradox. Ale takých je viac. Je to tak. Nerozumieme tomu. Že ona ho miluje, no nikdy ho nevidela. Smiešne? Nie. Je to tak. Že oni sa milujú, ale svet určuje limit. Limit nepustí, etiketa nepustí. Je to tak.

Bránime sa myšlienkam, pocitom. Nikto z nás nie je vždy spontánny. Keby to tak bolo, bol by tu bordel. Totálny bordel. Každý by si robil to, čo uzná za vhodné. To, čo ho naplnia a v tomto svete možno nie je normálne. Bol by tu chaos.

Klaustrofóbia

Veľmi by si prial
dostať sa za prísne stromu vrásky.

Na jeseň mu lístie usychá.
Jeho korene slabnú a leto utícha.
V húštine nehučne dopadá sneh.
Bez slova pri rieke zamŕza breh.

Chladný vietor
jeho konáre nežne hladí.
Dáva mu priestor.
I keď neskutočný, no tostromu nevadí.

Aspoň na chvíľu si predstaví raj.
Skôr než sa na ňom sneh nahromadí...

Púpavy kvietky
budia sa sťa dietky
po zasnenej noci.

A strom by sa rád usmial,
že jar sa ho kvetmi potešiť snaží,
no osud mu kruto zadal,
že či slnko praží,
a či zima mrazí,
nebude sa môcť dotknúť, cítiť,
načúvať, hľadiť, či smútiť.
Nebude môcť rozprávať, plakať,

Myslí si ona...a vzápätí jej prichádza na um ďalšia myšlienka. Keby sme boli spontánni, nebránili sa svojim pocitom, svojim túžbam. Bol by tu pokoj. Totálny pokoj. Každý by robil to, čo ho baví, to, kvôli čomu ráno vstáva a večer zaspáva. Všetci by boli spokojní.

Má v hlave zmätok. Nechce sa tým zaoberať, zaoberá a tým. Neznáša to, no „etiketa nepustí.“

Radšej si zapáli cigaretu, v pokoji (v bordeli) a spokojne (nervózne) vydýchne biely obláčik dymu, ktorým chcela v tej chvíli stať.

(Nešlukuj zlato, bude ti zle...)

Simona Slobodová

smiať sa, či skákať.
Strom môže len čakať,
kým prísny kmeň jeho dušu
do neznáma vypustí.

Náhlím
sa za oblohou snivou.
Pálím
svoju celu bez citov.
A už mi nikdy nehovor,
že chceš byť ten tvor,
že chceš byť strom...

Táto báseň nedávno získala tretie miesto v tretej kategórii, poézia v 7. ročníku literárnej súťaže Novomestské rozlety 2007/2008.

psycho_demon

Staň sa mikrocelebritou

Fantastický to pojem mikrocelebrita - prvý raz som ho počul z úst (textu) uznávaného českého novinára, Miloša Čermáka píšeceho mimo iného komentáre do SMEčka. Mikrocelebrita, alebo pokiaľ niekomu viac chutí lokálna celebrita skvelo znie, no ešte lepšie chutí... Pivá zadarmo, ľudia, ktorých ste v živote nevideli, a aj tak Vás poznajú... Ako to však dosiahnuť? Nie je to ani trochu ťažké, stačí... kričať ;-)

Nech to znie akokoľvek divno, je to tak. Musíš kričať. Kričať počas celého svojho života. Nevadí, že ti dav bude chcieť utrhnúť hlavu, a rovno ju poviesiť na najbližší kríž ako výstrahu pre iných, ktorí budú chcieť vystrčiť hlavu. Platíme daň. Dane platíme za mnoho vecí, kričanie nevynímajúc. Pre tých, ktorí už v tomto momente začali mame namiesto pokojného, prosebného tónu hlasu kričať na svoju mamu „Mama, sprav mi čaj,“ vravím veľké, dôrazné stop. Kričanie je metafora. Nachádzame sa v škole, kde snád' nemusím vysvetľovať pojem metafora ani krpátým prímanom, presuniem sa teda rovno k jadru vecí.

Pod jednoduchou metaforou kričania je skryté posolstvo. Istá forma životného postoja. Novinári by vám do moku kostí vraveli že doslova životné poslanie. Novinárov necháme v zakliatí slov a rovno vysvetlím, o čom vravím. Mnoho ciest vedie k tomu, aby sme sa stali mikrocelebritou. Nieкто sa skvelo ožerie na spoločenskej akcii, a behom noci je z neho rýchlokvasená záporná mikrocelebrita, nieкто ide na to inak. Nieкто zberá ľudské kontakty na to, aby ho pri vstupe do obchodu spoznalo čo najviac ľudí a nieкто jednoducho píše. Vyjadruje sa. O čomkoľvek, akýmkoľvek štýlom. Či už píše do svojho blogu, alebo do nášho prsláveného časopisu. Irónia, že vraj prsláveného? Možno... Cesta vedie cez oboje. Pokiaľ to má človek aspoň minimálne v hlave

poriadku, má istý rozhl'ad, doslova hltá mienkotvorné denníky (nepliešť si s duševným odpadom – bulvárom) a jeho vyjadrovacie schopnosti prekračujú hranicu „hen, oné, šak chápeme sa, né?“, má veľkú možnosť sa vyjadriť. O čomkoľvek, akokoľvek. Je to neskutočne oslobodzujúce, keď má človek možnosť dať verejnosti najavo svoj názor, pripliešť do toho myšlienku, a nakoniec žať ovocie. Budovať vlastnú osobnosť, stavať si okolo seba komunitu ľudí, ktorí vás poznajú, čítajú vás. Trénujete sa tým, zlepšujete svoje vyjadrovacie schopnosti (ktoré sa dajú tak skvelo použiť pri balení dievčat), rozširujete svoj rozhl'ad (koho bude baviť písať iba o svojej školskej taške? Musí zbierať informácie, aby mal o čom písať!), zahrievate svoju vlastnú dušičku (keď vám dakto pochváli článok, lietate v stratosfére) a robíte niečo pre vlastnú budúcnosť (až budeš mať napísať svoje CVčko, zide sa ti to)...

Zo začiatku budete písať hlúposti, ktorého nikoho nebudú zaujímať. Zo začiatku budete počuť pár negatívnych reakcií. Zvyknete si, prenesiete sa cez to, posilní sa vaša osobnosť, vytrváte, a tento zvyk, vyjadrovať sa, vám zostane po zostatok života. Bude pre vás prirodzené dať najavo svoj názor, prezentovať ho a vyjadriť sa k spoločenským veciam. Ľuďom budete poskytovať korenie na dušu, pretože budete vravieť, čo oni povedať nevedia. Vybudujete si pár fanúšikov, dychtivo čakajúcich na Váš nový produkt, naučíte sa tvoriť. Zlepší sa vám život, budete mať zdravé sebedomie. Čo z toho vyplýva?

Iba to, že až dočítaš tento článok, mal by si začať niečo pre seba robiť. Čo tak napísať svoj originálny názor k nezvyčajnej téme? Čo tak tvoj názor na to, prečo sú lepšie čokoládové jogurty, než jahodové? Čo ak práve takáto hlúposť ťa naštartuje na to, že začneš písať a niekedy, až budeš v extrémne kvalitnom saku preberať Pulitzerovu

cenu, tak si na mňa spomenieš? Začni tvoriť, aj ty sa môžeš ocitnúť na tomto mieste ;-). Tak čo, posunul som sa týmto článkom k mikrocelebrité? ;-)

Tomáš Mitana

Neutrácaj pri mne toľko času

Bella Achmadulinová

Neutrácaj pri mne toľko času,
Nedávaj mi, prosím, otázky.
Zbytočne sa na ruke mi pasú
tvoje oči, dobré od lásky.

Márne budeš brodiť jarné mláky
po tých miestach, kde som prešla ja.
Viem, že opäť boli by sme takí
- po stretnutí prázdni obaja.

Namýšľáš si, že je to len pýcha.
Ale to je moje trápenie,
to je iba moja bolesť tichá,
čo mi drží hlavu vzpriamene.

Preložil Ján Majerník

P.S. Prečo uvádzam cudziu báseň? Pretože jej autorka, jedna z najväčších žijúcich poetok sveta, svoje prvé verše uverejnila práve v školskom časopise Raduga (Dúha) na 52.moskovskej základnej škole! Nie je to pre vás, milí naši dopisovatelia, dostatočná motivácia?

(im)

Ten, kto kradne naše sny, ten nás zabíja.

Ked' vás láska volá, nasledujte ju, hoci jej cesty sú ťažké a strmé. / Kahlil Gibran- Prorok /

Láska. Cit, skutok, sen? Neviditeľná dáma, ktorá podíde ku mne nežne a nečakane. Dotkne sa ma. Nepatrne... potom ma chytí za ruku a bude ma viesť. Pôjdem s ňou poslepiačky do krajiny - nekrajiny, do sveta čarov, krás, vášne, nežnosti a radosti. Do krajiny bolesti, starosti, útrap a slz.

Nevinnosť preniknutá láskou. Zvedavá, prekvapená? Je nepoznaná? Nie. Človek ju pozná od počatia.

Prvá – tá rozkošná; je materinská, rodičovská, súrodenecká, priateľská, milenecká. Ktorá je najvzácnejšia? Láska k chlapcovi. Pozrie na mňa, podlomí sa mi kolená. Prechádzky prírodou, to modré nebo; usmiate slnko mi hladí tvár, jeho iskrivé oči... Spočiatku je nevinná a krásna. ČAS. Čas je kat, ktorý nikdy netrafi miesto, kam uťáť. Lásku mení. Bolí a páli. Niečo sa končí a niečo sa začína... Jej cesta je strmá a hrboľatá. Ak túžime po láske čistej a nekonečnej, musíme vedieť, že cesta k nej nebude ľahká. Čo je to za cit? Ťažko sa k nemu dostaneme, potom chvíľka šťastia skrášli náš život a...nasleduje pád. Znova a znova. Tápanie v myšlienkach, tápanie v spomienkach. Bolest'. Nechcem sa dať už láskou viesť. Chcem sa oslobodiť. Roztrhnúť jej reťaze, odomknúť tie putá. Stojí mi ten krátky moment radosti za toto utrpenie? Nechcem žiť, nechcem byť už na svete. ON ma už neľúbi... ...a predsa ľúbi. Televízor mojej starej mamy. Sestrina váza plná kvetov. Ten klavír, ktorý sa vždy tak rozozvučí.

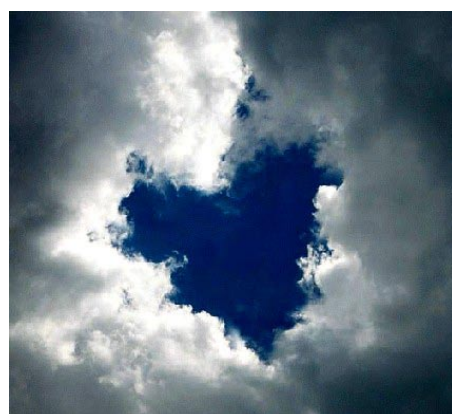
Ten stojan v kúte, plátno, vôňa riedidla...Umenie.

Umenie je láska tvorená ľuďmi tohto sveta; každý, kto umenie tvorí, tvorí ho z najhlbšieho a nekonečného citu, pre ľudí, ktorých miluje, pre svet, ktorý si ctí.

Aj najväčšie umelecké diela ústia z najhlbšej ľudskej bolesti. Umenie, to je najväčšia láska. Je poskladaná z črepín duše. Je vykúpením. Zabudnutím. Spoved'ou. Dávame svoju stratenú lásku ľuďom prostredníctvom niečoho krásneho a užitočného.

Vyrvem bolesť z duše a premením ju na farby, rozozvučím ňou struny huslí. Hlúposť? NIE. Tak to funguje.

Oddať sa vášni a milovať; každý ťah štetca, škvrnu od farby, či technický vynález je dôkazom toho, že aj v dnešnej dobe je toto stvorenie zvané človek stále schopné rozťáť svoje srdce a rozdať ho iným ako chlieb, roztaviť za ukrutnej bolesti a dať iným napiť, akoby to bola voda, premeniť ho na kvety, aby vyčaril na tvári človeka úsmev.

Jeden organizmus, jeden z mnohých, taký „obyčajný človek.“ Mám dať „jednému“ svoj život? Umením ho dávam všetkým. Každý, kto sa pozrie, rozpáli sa mu tvár, zachveje sa mu srdiečko a povie si: JE TU PRE MŇA.

Láska príde za tebou a zjaví sa, odkryje svoju tvár, pretože vie, že TY si ten

pravý. Vie, že to má zmysel. Vie, že u teba to MÁ zmysel. Vybrala si práve teba, preto si váž krásy, ktoré ti ponúka, mágiu, ktorou ťa ovláda, moc, ktorou ťa spútava...Ked' ťa zavolá, nasleduj ju. Všetko je oproti láske drobné a bezvýznamné. Obetuj veci. Nič v živote predsa nie je ľahké, a preto sa NIKDY nevzdaj. Pevne sa chyt', stisni jej ruku a nechaj sa ňou viesť. Miluj! Miluj knihy, históriu, prírodu, stroje; miluj zem pod tvojimi nohami - všetko bolo vytvorené z lásky pre teba a je to tvoje. To, že budeš trpieť, je predzvesťou daru, príchodu daru.

Struny sa rozozvučia, ale praskajú. Dajú sa však vymeniť. Farby stekajú, no potom zaschnú. Môžeme však namiešať nové...paleta tu bude vždy pre ne. Láska sa začína...trvá...hladí i láme. Tak tvoje srdce bude tu vždy pre ňu, tak tvoje srdce bude biť z lásky.

Ak prežiješ život bez lásky, bude prázdny – nebude bolieť, ale nebude ani hriať. Tá cesta je dlhá a strastiplná, no keď dôjdeš k cieľu, zistíš, že si sa rozhodol správne.

LÁSKA je zmysel všetkého bytia. Poďakuj sa za to, že máš časť ju prijímať a dávať; že máš časť byť súčasťou umeleckého diela.

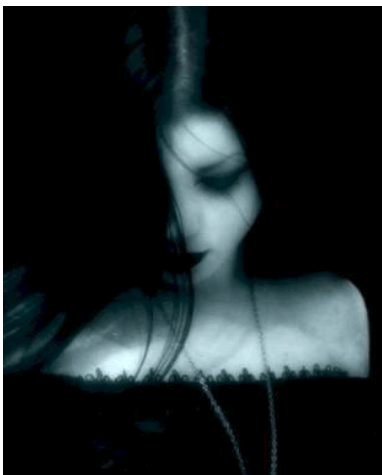
Jana Nguyenová

Príbeh noci

Nad pustou krajinou sa rozprestierala tmavá noc. Obloha bola zamatovo čierna bez jediného obláčika. Hviezdy žiarili smutnými, bledými svetlami. Ani mesiac v splne nežiaril zvyčajným jasom. Všetko nasvedčovalo tomu, že sa udeje niečo zvláštne a smutné.

Uprostred krajiny sa rozprestieral tmavý les, kde stromy rástli jeden vedľa druhého. Konáre neprepúšťali svetlo ani za jasného dňa. Dalo sa tam skryť, ani ste nemuseli zájsť ďaleko. V tomto lese neďaleko čistinky stál dom. Ani by ste si ho nevšimli v tejto tme, keby sa z jedného okna, zastretého čiernymi, ťažkými závesmi, nepredieralo chabé svetlo. Vychádzalo z dohasínajúceho kozuba, v ktorom občas zapraskalo tlejúce svetlo.

Pred kozubom stálo kreslo s vysokým operadlom. V kresle bez pohnutia sedela žena zahalená v čiernom plášti. Úzku, bledú tvár jej lemovali dlhé, čierne vlasy. Upreto pozorovala oheň v kozube, pričom ani nežmurkla. Všade naokolo sa rozprestierala

tma a hrobové ticho. Vtom ticho narušili hodiny, odbíjajúce polnoc.

Žena pohrdavo odfrkla: „Už zase mešká. Určite sa ožiera v tej plesnivej krčme!“ Na chvíľu sa odmlčala. Jej chladný a neľútostný hlas sa ticho ozýval v miestnosti. Trochu sa stiahla v kresle a pozorne načúvala. Zdalo sa jej, že začula pukot vetiev. Akoby sa niekto pohyboval pred domom. Po chvíli potriasla hlavou, akoby chcela odohnať nepríjemné myšlienky a pokračovala: „Že vraj najlepší hostinec v ...“ V kozube puklo drevo a ani nestihla dokončiť vetu a upadla do hlbokého spánku ako zakliata. Ruka, ktorou si podopierala hlavu, sa jej zošmykla z operadla, pričom trocha odhrnula plášť.

Spod plášťa jej vytŕčali biele nožičky. Patrili dieťaťu, ktoré žena skrývala pod plášťom. Vlastne to bolo dievčatko. Podobalo sa na ženu, zrejme to bola jeho matka. Tváričku malo bledú a na hlave mu rástla štica čiernych vlasov. Telíčko malo starostlivo zabalené do malej dečky. Na krku mu visela strieborná retiazka, na ktorej sa hojdal privesok. Vychádzalo z neho ružové svetlo, no v tom sa vo fľaštičke, tvaru presýpacích hodín, okolo ktorej bol okrutný had, zjavil malý vír tmavších odtieňov ružovej a fialovej. Začal pohlcovať ružovkasté svetlo, až napokon zhaslo, a potom pohltil sám seba.

V tom čase sa neďaleko domu potuloval muž. Aj on bol zahalený v čiernom plášti. Mal pohľadnú tvár, aj keď bol od strachu bledý ako smrť. Vlasy mal po pleciah, čierne ako havranie perie a malú briadku. Jednu ruku mal vo vrecku a niečo v nej zvieral. Pomaly sa blížil k domu chodiac od stromu k stromu, pričom sa neustále obzeral. Dačo sa zakrádalo v kríkoch. Občas sa medzi listami zjavili červené oči. Muž sa dostal k dverám domu, otvoril ich, vošiel a

hneď ich za sebou zavrel. Ruku stále držal vo vrecku. Pozorne si obzrel miestnosť, skontroloval každý kút, pozrel pod schody a prezrel nábytok. Keď si bol istý, že nik tam nie je, opatrne vošiel do izby s vyhasínajúcim kozubom. Všimol si vysoké kreslo, z ktorého ochabnuto visela ženská ruka. Podišiel ku kreslu a kľakol si pred spiacu ženu. Chytil ju za ruku a potľapkľal jej po nej. Žena nereagovala. „No tak sa preber!“ Pohládil ju po vlasoch. Po chvíli pootvorila oči. „Si v poriadku?“ spýtal sa šeptom.

„Nie je čas...“ Hlas mala slabý. Znel akoby prichádzal zo záhrobia. „Vezmi ju! Postaraj sa o ňu najlepšie ako vieš...Dávaj mi na ňu pozor. Si jej krstný otec. Skoro otec. Nauč ju všetko, čo musí vedieť. Irius, maj sa na pozore. Nezabúdaj, že odteraz budeš musieť byť zodpovednejší... musíš sa vedieť rozhodnúť, čo je a čo nie je správne. Mám taký pocit, že nikdy nebude v úplnom bezpečí. Sľúb mi to!“ Posledné slová sa jej len s ťažkosťou drali cez pery. Irius si vzal dievčatko do náručia a zadíval sa mu do tváričky. Už nespalo, no usmievalo sa na neho a niečo si bľabotalo. „Sľubujem, Elizabeth. Nikdy jej nebude nič chýbať.“ Žena si s úľavou vydýchla. „Elizabeth?“ Irius naprázdno preglgol. „Nech loď večnosti spoľahlivo preniesie tvoju dušu do raja.“ Prikryl ju plášťom. „Tak čo, Alison? Počula si mamu? Teraz si musíme dávať pozor. Musíš byť potichu.“ Irius vstal, pritisol si dievčatko k hrudi a stiahol si plášť tak, aby ju nebolo vidieť. Prehodil si kapucňu cez hlavu, a potom niečo vybral z vrecka. Pevne to stisol v ruke. Vyšiel z domu, zavrel dvere a stratil sa v tme.

Michaela Gelová, I.A

Jesenné učenie

Konáriská alejí briez
 jak vojaci, radení v jednu hranicu
 ponad cestu škl'abia svoje lysé údy.
 Zapadlo slnko vo večernú hodinu,
 šumivý lomoz pádu lístia
 zahatá cestu do lesa
 farebnými lístia prúdmi.
 Na nej línie, jak voda z dažďa
 vdol krajinu klesá,
 javia sa obrazom zašlého života
 i spomienkami na drevnu jeseň.

Hodina dávna, hodina večerná
 padá, jak vločky budú,
 keď pominie i toto obdobie,
 na miesto čo v aleji briez,
 i topoľov, i orechov,
 i lístia pokrytých ciest
 zostáva pred svetom ukryté.

V tóni, ktorú tvorí lesk ružového
 neba,
 predtým, než hora lúče ukryje,
 tých briez, tých orechov, tých
 topoľov,
 si sedí dievča s rukami k nebesám
 a špinavé z prachu lístie
 svojimi rukami myje.

Ticho lomcuje v ten čas svetom
 i oblaky si len pomlčky hrmia,
 ba len v jej vnútri tma neustúpi,
 tlmí to svetlo,
 čo zažali kvapkami pri jej zrode,
 no utlmil čas pri života brode.

Nieto pokoja, i keď hudba hrá
 šumotom jesene,
 tej hudby končiacej hýrivosti
 a časnej melanchólie
 nieto veru pokoja.

Razom na pozadí vdial'
 ponad vrchy dohneda zrie
 jak dravec vo svojej kráse preletí
 a mohutné krídla
 rozšveľia mrazivý vzduch.

Tu na poli s orbou skončenou
 si stádo sŕn a kopa zajacov beží
 v ústrety svojich útulní
 a hromady zŕn.

Tu nad ňou práve v tej chvíli,
 keď oči svoje k nebu obracia,
 ten lístok, mŕtvy časom, živý obra-
 zom,
 cez vzduch k nej slovami vetra kvíli
 a trhnutím ratolesti vo vzduchu sa
 prevracia.

Vietor jej ľadovým šelestom divo
 píska do uší...

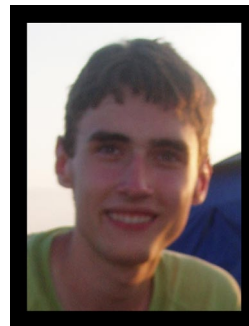
Nad krajinou tma,
 nad mestom jeseň,
 z vrchmi tieseň.
 Na ceste temnota
 jak nad krajinou

a na jej okraji bežiaca dievčina,
 čo s hrubou Bibliou
 kričí slová vďaky:

„Nenašla som ťa v meste,
 ani za lavicou
 v jeho útrobach,
 bol si tu prítomný
 pri aleji v ceste...
 ...vďaka jeseni som ťa našla celého.

Alena Košnárová

Čierny deň

*Osud Ti nedoprial s nami dlhšie byť.
 No v našich srdciach budeš stále žiť.*

18. júna 2008 ako úder blesku zasiahla pedagógov i študentov oboch gymnázií smutná správa, ktorá zvestovala náhly tragický odchod bývalého študenta našej školy **Petra Zámečníka**.

Peter patril vždy medzi tých najlepších. Čoho sa chopil, to sa mu darilo. Mal vytrvalosť, energiu a potrebný talent. Pravidelne vyhrával matematické i fyzikálne olympiády a stal sa najlepším študentom Matematicko-fyzikálnej fakulty v Bratislave.

Správa nás o to viac zasiahla, pretože Peter bol výnimočný aj pre svoje charakterové vlastnosti. Bol skromný, bezproblémový, inteligentný, priateľský, zodpovedný, vždy ochotný každému pomôcť a pre tieto vlastnosti si ho obľúbili nielen pedagógovia, ale aj študenti.

Bývalí Petrovi učitelia si uctili pamiatku tohto obdivuhodného mladého človeka minútou ticha.

Krátky bol jeho život, ale bohatý, lebo bol naplnený prácou a láskou k svojim najdrahším.

Odišiel príliš skoro, ale navždy zostane v srdciach tých, ktorí ho poznali...

RR

Bohatým nie je ten, kto má zlato a striebro, ale ten kto sa uspokojí s málom.

Domov sú ruky, na ktorých smieš plakať

Domov. Čo je to vlastne domov? Je to miesto, kam sa stále vraciame? Je to miesto, kde môžeme plakať, smiať sa, zúriť či zúfať si? Áno. Je to miesto, kde sa z nás vyplavia všetky city, v rôznych podobách a podaniach. Sú tam ľudia, ktorí si nás vypočujú, zasmejú sa s nami, utešia nás dlaňou i slovom. Ľudia, ktorí vedia ako skrotiť nás hnev, premietnu naše zúfalstvo na svetlú stranu.

Mať domov je šťastím. No nie všetci ho majú. Tí, čo domov nemajú a ani ho nepoznali, sú prázdne telá, v ktorých sa duša uzavrela do schránky a šťastie ušlo pomedzi prsty. Oči hľadajú do prázdna, srdce je pochované v ľade.

Domov je kruh, ktorý si každý z nás musí vytvoriť a musí si ho sám udržať. Inak sa rozpadne ako domček z karát.

Mnohí strácajú domov, pretože podľahnú alkoholu, hazardným hrám, drogám alebo sa zahrabú prácou. Ľudia, ktorí sú im blízki, sú vytlačení z ich života prázdnu a hlúpu túžbou po peknom svete vytvorenom omamnými látkami alebo túžbou po bohatstve. Možno si myslia, že keď budú mať peniaze, môžu si kúpiť všetko a všetkých. No kým zistia, že im nevrátia ich rodiny a priateľov, bude už neskoro. Manželstvá sa rozbiť ako porcelán, deti zabudnú. Topiaci sa v alkohole niekde skončia svoj život, lebo samota im vzala nádej. Vydreté peniaze sa rozplynú v kartách a automatoch. Drogy vezmú aj poslednú kvapku života.

No dá sa liečiť. Stačí prijať pomocnú

ruku ľudí, ktorí neodišli a neprestali veriť v nás, zatlačiť nutkanie do úzadia, priznať si chybu a pokúsiť sa ju napraviť. Veď podpora ľudí, ktorých máme radi, pri ktorých sa nám vybavajú tie najkrajšie okamihy života, dodáva potrebnú sebadôveru a pevnú vôľu.

Hmla, ktorá prikryla cestu vedúcu domov, sa rozplynie pod slnečnými lúčmi láskavých rúk a slov tých, ktorí porozumeli a zostali stáť, keď sme volali o pomoc.

Domov lieči. Je to malá ozdravovňa nášho bytia. A nič na svete nie je a ani nebude dôležitejšie, než domov, láska a porozumenie prebývajúc v ňom.

Michaela Gelová, I.A

Damian McBlack Nič pre všetko

Obloha mračiaca sa na tichú nehybnú krajinu pod jej zrakom, si sťažka vydýchla. Jemný vánok precitlivených slz. Sklamane vzdychla a zotrela si dlaňou stopu po nezodpovednej slabosti. Ležala na streche najvyššej veže zvanej Nepochopenie. Nad hlavou sa jej v slabom opare vznášala nepriehľadná vrstva smútku a čiernymi očami skúmala svoje myšlienky. I to, čo bolo, čo je a čo bude. Poznala

Všetko sa zdalo opustené. Iba pani Nesmrteľná stále zadumane bdela nad svojím mestom. V polospánku sa zamýšľala nad životom, ktorý nikdy nestratí. Nad tým, čo však už stratila

a čo sa nevráti. A jej nebeskú tvár zaliali jemné prúdy precitlivených slz. Sklamane vzdychla a zotrela si dlaňou stopu po nezodpovednej slabosti. Ležala na streche najvyššej veže zvanej Nepochopenie. Nad hlavou sa jej v slabom opare vznášala nepriehľadná vrstva smútku a čiernymi očami skúmala svoje myšlienky. I to, čo bolo, čo je a čo bude. Poznala

rozdiel medzi týmito pojmi, no hranice boli pre ňu príliš vzdialené. Čas ju neopantával starobou. Iba ju neustále obchádzal a vrhal sa na ľudí. Robil s nimi hrozné veci a ona ho mohla len pozorovať nešťastným pohľadom. Jej úloha bola zložitá. Musela sa zamýšľať nad zmyslom toho všetkého. Vkladať ľuďom do ich krehkých duší nádej, hoci ju sama nemala. Bdela nad ich citlivými srdcami a strážila ich krátke životy. Čas sa dával niekomu viac, niekomu menej, ale pre ňu nič neznamenal. Jej údol bol komplikovaný.

Prižmúrila oči a z ich kútikov vyplávali ďalšie znaky bezmocného smútku. Nemala čas na seba. Musela strážiť

Každý by si mal určiť nedosiahnuteľný cieľ. Iba tak môžeme bojovať a snažiť sa.

ľudí. Dohliadať na ich poslanie. A vedela, že sa to nikdy neskončí. Nebola unavená. Jej energia bola nevyčerpatel'ná. Smútok a nepokoj ju sužoval deň čo deň, lebo bola sama. Odsúdená na nepoznanie. Na večný život bez vzájomného vzťahu. Bez pochopenia. Na nekonečné umieranie bez smrti. Na slzy bez citu. Predurčená na to, aby mala nádhernú tvár, ktorú nemá kto pobožkať. Na to, aby sa topila vo svojich myšlienkach a nemala ich ako vyjadriť. Bola nemá, lebo ju nemal kto naučiť rozprávať. Zlomená vo vnútri s črepinami vlastného srdca, ktoré sa jej bolestivo zarezávali do duše.

A jej mŕtve oči teraz blúdili tichou krajinou, nad ktorou visel závoj noci. Obloha bola nepreniknuteľná. Jej potemnenú nebeskú klenbu pretínali iba záblesky nepredstaviteľne vzdialených hviezd. Ani mesiac sa s ňou nechcel podeliť o svoje pochmúrne názory.

Tá bolesť bola príliš reálna. Tak skutočná, že ju nemohla ignorovať. Nebolo nič iné. Iba ona. A všetko. To, čoho sa nemohla dotknúť. Musela navždy vnímať trápenie sveta, no to vlastné potláčala. Nevedela, ako sa vyjadriť, aby na ňu niekto myslel a potešil ju svojím záujmom deliť sa s ňou o jej vyrovnaný strach, že raz aj tak zomrie a nezanechá po sebe ani stopu. Nič, čo by mohol niekto iný cítiť. Nič, čo robí ľudí ľuďmi.

A nebolo nikoho, kto by jej povedal čo i len obyčajné „Ahoj“. Nikoho, kto by pohladil jej krásne havranie vlasy spustené na pleciach a trblietajúce sa vo svite noci. Nikoho, čo by ju naučil lietať. Nikoho, kto by jej pomohol vzlietnuť až k mesiacu, dotknúť sa ho a položiť mu otázku, prečo sa s ňou nikdy nechcel porozprávať. Nikoho, s kým by sa mohla držať za ruky a kráčať po oblakoch. Nikoho, kto by jej pomohol vstať. Chcela by aspoň niekoho, čo by ju naučil cítiť. Nikoho,

s kým by mohla zomrieť. Niekoho, s kým by opustila Nepochopenie. A celý svet a všetko naokolo sa tvárilo, že nevidí jej pravidelnú mučivú bolesť. Všade vládla dokonalá ignorácia.

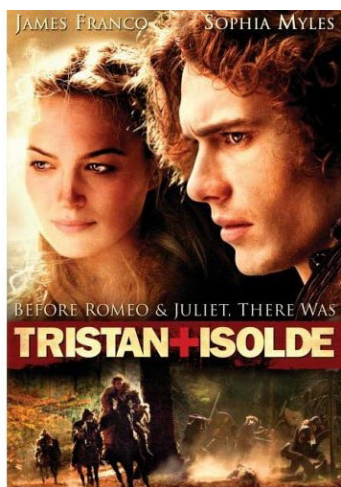
A tak ďalej ležala na tej hlúpej stavbe vo výške, z ktorej by mala závrät, keby bola človekom. Okolo nej sa nevšímavo mihal neprístupný Čas. Do čiernych očí sa jej pokojne vpijala tma a ona sa s ťažkým srdcom vyrovnávala s tým, že ani dnes v noci si s mesiacom nepokeká o živote. Opäť umierala s vedomím, že mesiac ju nikdy nepomiluje nežným dotykom svojho spásonosného hlasu. S tým, že je nič, ktoré pre svet znamená všetko...

psycho_demon

Tristan and Isolde

review by Jane

Britain. The dark Middle age. Rome has fallen. An English Lord Marke (Rufus Sewell) and Tristan (James Franco) try to unify the separate parts of English nations into a single strong state and in this way to weaken a cruel Irish king Donnchadh. But Marke's best and most faithful knight Tristan loves Isolde (Sophia Myles), the daughter of the Irish King, that he "gained" for Marke in a duel. His passion and lust makes him careless in loyalty to his king. Thus he endangered the fragile armistice and caused the danger of war. The Gladiator's producers and director of the film Robin Hood: The King of Highwaymen offer us one tumultuous story of a forbidden love, valour, honour and loyalty which

is based on a Celtic tale. The story that will "live" forever. Excellent scenes, magical music, costumes that are fitting to that age and beautiful exteriors form the right atmosphere.

This strong love between two people will ravish you vehemently and you are a part of it. It is such moving, such beautiful story. On the other hand, I expected the plot to be more exciting and more adventurous. I also absented "the sparks of thrill" in the fighting scenes. I value the casting positively. I would not be able to imagine any better person for Tristan's character than talented James Franco. As the

director says: "he has something more inside, he has some kind of a special power..." His charisma, his glance, the way of walking...made a complete personality of Tristan as a fighter, Tristan as a man who loves... This film is in its substance the historic-legendary love story that is not too "mawkish". It is not the one of those "many others." It is the most beautiful film of this type I have ever seen.

*Competition winner!!
Congratulations to Jane who has won
€30 of Amazon vouchers!*

Jana Nguyenová

Táto recenzia sa umiestnila na 1. mieste v internetovej súťaži usporiadanej organizáciou EC, ktorá usporadúva jazykové kurzy v zahraničí.

Duchovia I. Zjavenia

Otázky života a smrti už od počiatkov ľudstva patrili medzi tie najzaujímavejšie, pričom odpovede na ne bolo vždy veľmi ťažké nájsť. Aká je pravda o posmrtnom živote? Samozrejme, každý má naň iný pohľad. Nemožno však poprieť existenciu ľudskej duše i po smrti. Keďže téma „Duchovia“ je naozaj veľmi rozsiahla a diskutabilná, bola rozdelená do dvoch častí...

How long, how long will i slide
separate my side
i dont believe its pain
(OTHERSIDE – RED HOT CHILI
PEPPERS)

Prízraky sú už celé stáročia súčasťou nášho sveta. Nájdeme o nich zmienky nielen v náboženskej literatúre, ale aj v rôznych ezoterických a filozofických teóriách. O ich existencii jestvujú rôzne svedectvá a miesta výskytu paranormálnych javov sú priam putovnými atrakciami. Objavujú sa, aby nám zanechali svoj odkaz. Nakoľko je však táto viera prepojená s psychickou sugesciou?

Zjavenia zažívajú predovšetkým ľudia so silnou a citlivou osobnosťou a so schopnosťou mimozmyslového

vnímania. Často sú označovaní ako senzibilovia alebo psychotronici. Duchovia sa však zjavujú aj iným ľuďom bez ohľadu na hlbšie vlohy.

Miesta ich výskytu vždy nejakú súvisia s ich minulosťou resp. pozemským životom a majú pre nich určitý význam (najčastejšie miesto smrti, či cintorín, kde sú pochovaní). Tieto miesta sú mnohokrát považované za prekliate, ak sa tu nachádza duch rušivo prejavujúci svoju prítomnosť a úmyselne desiaci ľudí. Príkladom je známy úkaz strašidelného domu v Amytiville.

Duše zosnulých tu zostávajú z rôznych dôvodov. Nie sú schopné prerušiť svoje pozemské väzby, chcú odovzdať svojim známym odkaz, alebo si

jednoducho neuvedomujú, že umreli. Svoju prítomnosť prejavujú najmä zviditeľnením svojho astrálneho tela, ktoré má väčšinou podobu ich ľudského tela. Šepot, zvláštne gestá, či pohyby, náhle zmiznutia – to všetko sú sprievodné javy ich kontaktu so živými. Dokonca sa s nami dokážu spojiť i vo sne, ktorý je potom nadmieru reálny a živý.

Duch je, univerzálne povedané, abstraktná bytosť, ktorou je obsiahnutá existencia mŕtveho.

Nabudúce sa postavíme svojmu najvnútornejšiemu strachu a odhalíme typy duchov, ktorí sú zo všetkých najdesivejší: „Démoni a poltergeisti“...

psycho_demon

Leto

Leto už nevnímam ako krásne obdobie,
Leto sú teplá a sklamaná.
Leto nech nie je, deti sa pohrali, vyšantili
i vo vode i v piesku.
Dospelí zaspali, ublížili.
Hrať sa už nechcú.
Hrajú sa s citmi a leto páli ešte viac.
Nech zadujú vetry,
Nech ochladí sa!
Leto je zabiják

Barbora

Stratené

Svetlo už pomaly dohasína.
Zas príde jedna z temných vôd.
Svet rúti sa, ty stojíš v ňom.

Mesiac na nebi slnko vystrieda.
Tieň zmocní sa svojej nadvlády.
Hviezdy už dávno na nebi niet.

A ty tápaš v tme.

V, 4.B

Tanec farieb

Dolina zoraná smutne sa na mňa díva.
Hruď, akési priveľké,
mňa ohavia a samy hýria.
Farebné listie pokrylo ich svet hojnosti
a srdce prebodnuté s ním zdieľa bolesti.
Stromy sa kníšu, listy tancujú do vôle
A srdce plačúce hľadá na topole.
Hruď sa zháčili, odkryli pravú tvár.
Topole skvílili: Si človek? Žiaľ!

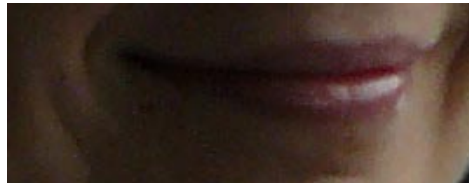
JL

Poznáte ich?

1)

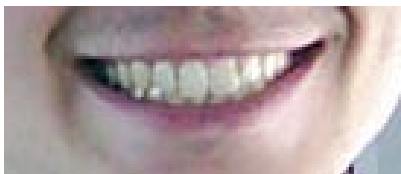

2)

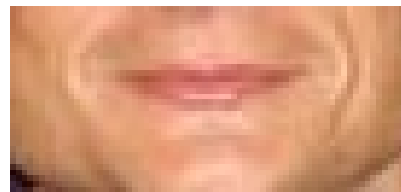

?

3)

4)

5)

6)

- A p.prof.Bradáč
- B p.prof.Pavliček
- C p.prof. Málek
- D p.prof. Popelárová
- E p.prof.Kucek
- F p.prof.Majerníková

odpovede: 1A, 2F, 3E, 4C, 5B, 6D

prípravili: **Jana Nguyenová a Ondrej Tupý**

Modlitba koňa

Nebi ma pane, keď Ti nerozumiem. Nemaj ma za nepozorného, ak nesplním tvoju vôľu – možno sedlo alebo podkovy nie sú v poriadku.

Neuväzuj ma príliš nakrátko a nestrihaj mi chvost, ktorý je mojou jedinou ochranou proti komárom a muchám.

Ak poznáš, že dni môjho života sa krátia, až Ti nebudem môcť slúžiť, môj milovaný pane, nenechaj ma prosím hladovať a mrznúť a nepredávaj ma.

Dopraj mi možnosť zostať pri Tebe do poslednej hodiny môjho života a buď taký dobrotivý a priprav mi rýchlu, milosrdnú smrť a Boh sa Ti odmení tu i na večnosti.

Neznámy autor

Tvoj kôň, môže byť len tak odvážny, ako si ty sám. - Pat Parelli

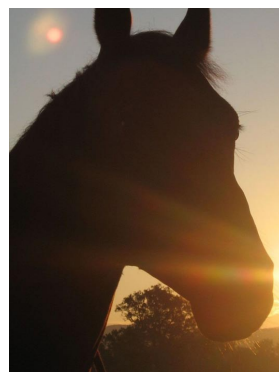
Keď môže byť kôň zábavou pre teba, môžeš byť ty zábavou pre koňa.

Pat Parelli

Dbaj na to, aby sa tvoje myšlienky stali myšlienkami tvojho koňa, ale predtým pochop jeho myšlienky. - Pat Parelli

Že mi je môj kôň najmilší, hovoríš ty, človeče, že je hriech? Kôň mi zostal v búrke verný, človek ani vo vetre. -

Rene Keller

Miluj koňa a pokús sa zomrieť jeho prirodzenosťou, aby ti mohol dôverovať. Buď šťastný z malých pokrokov na sebe a tvom koňovi, potom hravo dosiahneš veľké veci. - Egon von Neindorff

Prípravila: Zuzana Hanicová, 4.B

foto: Zuzana Hanicová

Ochotnícke divadlo Nové Mesto nad Váhom

V dnešnej dobe málokto vie, že sa v našom meste nachádza jedno vzácné ochotnícke divadlo a ešte menej ľudí vie, že jeho história siaha až do roku 1870 a vyšli odtiaľto mnohé známe tváre, ako napríklad Marta Sládečková (populárna súčasná herečka), Roman Polák (dovedávna pôsobiaci ako režisér v Národnom divadle), Roman Mrázik (účinkuje v jednom z Pražských divadiel), Nadežda Pajánková, Zuzana Moravcová a mnohí ďalší.

Z HISTÓRIE

Ako som spomínala, história novomestského divadla siaha až do roku 1870, čo nám potvrdzujú písomné zmienky z knihy Kapitoly dejín Slovenského divadla od najstarších čias po realizmus. Uvádza sa tu, že na jeseň roku 1870 hrali novomestskí ochotníci Podolského Kocúrkovský bál. To bola teda inscenácia, ktorá to celé začala.

V priebehu ďalších rokov sa objavuje mnoho písomných zmienok, ktoré chvália ako hrajúcu mládež, tak dospelých hercov.

Prvá hra, ktorú hrali novomestskí ochotníci poslovensky, bol Svätodušný pondelok (1912), ktorá však musela byť doplnená maďarskými Petöfihovými básňami. Neskôr už mohli herci hrať po slovensky.

Javorina FRTJ
Š. P. Lúčan: Rozum žien Plavci na Volge
Sezóna 1983/1984 Sezóna 1931/1932

Rudolf Medek: Srdce a vojna
Sezóna 1935/1937

Samostatnú kapitolu divadelníctva v Novom Meste nad Váhom tvorí bábkové divadlo, ktorého činnosť sa datuje od r. 1954.

Zdeněk Skořepa: Čertov mlyn
Sezóna 1962/1963

SÚČASNOSŤ

V dnešnej dobe je ochotnícke divadlo zložené približne z 80 hercov a je rozdelené na tri súbory: Javorina-dospelí herci, Javorinka-mládežnícky súbor a Javorinčatá-detský súbor.

Momentálne sa hrá inscenácia Vladimír Hurban Vladimírov: Zem, s ktorou divadelný súbor Javorina s folklórnym súborom Otava nedávno vystupoval aj v Srbsku. Ďalšie hry, ktorých premiéra sa plánuje v blízkej budúcnosti, sú: Jozefína Hrkotová-Hladká: Žezlo, Lubomír Vajdička: Margita a Besná a Petreová a kolektív: Aký požičaj, taký vráť.

AKO VZNIKÁ DIVADELNÁ HRA

Základnou predlohou pre hru Aký požičaj, taký vráť bola Krumpľová komédia od Antona Emanuela Timka, no vzhľadom na to, že táto pôvodná verzia mala pomerne morbidný koniec, museli sme ju zmeniť. Predsa len hráme pre malé deti a ktorému dieťaťu by sa páčilo, že sa hlavné postavy na záver príbehu navzájom dosekajú?

Spolu s ďalšími žiakmi GMRŠ, Cirkevného Gymnázia sv. Jozefa a 3. Základnej školy sme si raz počas skúšky sadli do klubovne a rozobrali sme celú hru, zmenili postavy a charakter postáv a aj samotný dej hry, ktorú som neskôr spísala. Konečnú úpravu spravil náš režisér, Štefan Psoťný s pedagogickou poradkyňou PaedDr. Máriou Kubovicovou.

Hra Aký požičaj, taký vráť je určená pre divákov 1. stupňa základných škôl. Zobrazuje rozmarnosť a rozmazanosť kráľovskej dcéry a rozhodnutie jej rodičov, že dcéru treba vydat'. Avšak na každom nápadníkovi, ktorého kráľovskí rodičia zoženú,

princeznej niečo prekáža. Celý príbeh je písaný jednoducho, aby ho malé deti pochopili.

V našom súbore sú mladí herci vo veku priemerne 11-17 rokov. Premiéru sme mali naplánovanú na máj 2008, ale z dôvodu nedostatku spoľahlivých hercov pre chlapčenské postavy sme museli premiéru presunúť na neurčito.

OCHOTNÍCTVO

138 rokov ochotníckeho divadelníctva v Novom Meste nad Váhom všetkých hercov niečo spája. Spája ich ochota hrať bez nároku na akýkoľvek honorár, pre radosť priateľov a ostatných ľudí, pričom jedinou ich odmenou je úprimný potlesk publika.

„Svoj part si zahrajú pre radosť priateľov, na doskách, z ktorých sa sláva im sotva zrodí.

A predsa prináša ich práca krásny plod, čo rastie z úrodnej, panensky čistej pôdy.“

(úryvok z básne J. Koutneho)

A.P.

Rieka

Stojíš si a rieka Ťa obklopuje,
nad hlavou Ti krúži orol,
k slobode Ťa volá.
Nevnímaš ho,
bo srdce ovláda Ti
prenikavý des a strach.
Vieš, že k cieľu Ti chýba posledný
krok,
lež Ty sa otočíš,
pred sebou v diaľke vidíš svoj tieň.
A V DLANIACH SA TI STRÁCA
SVET...

Vladimíra Bublavá

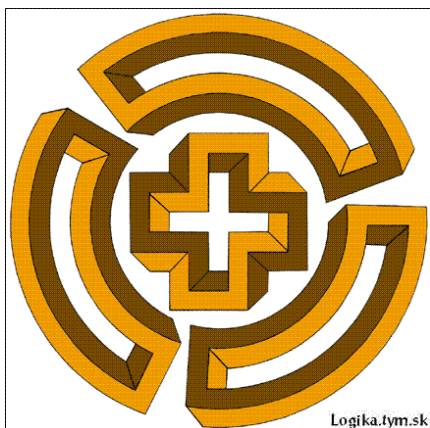
Viete, že ...?

- keby ste nepretržite kričali 8 rokov, 7 mesiacov a 6 dní, vyprodukovali by ste toľko zvukovej energie, že by to stačilo na ohriatie jednej šálky kávy?
- horiacu cigaretu vraj v noci vidno až z kilometrovej vzdialenosti?
- najsilnejším svalom v ľudskom tele je jazyk?
- tvoje oči sú rovnako veľké ako pri narodení, ale tvoj nos a uši sa neprestávajú zväčšovať?
- že keď máte nasadené slúchadlá (áno, MP3-ky milí študenti;!) počas jednej hodiny, zvýši sa vám počet baktérii v uchu o 700%?
- že tak, ako odtlačky prstov, je aj odtlačok jazyka jedinečný u každého človeka?
- v priemere sa každý rok 100 ľudí udusí prehltnutím ceruzky, či pera? /taakže, študenti, ceruzky nepapáme☺!/
 • ženy žmurkajú očami dvakrát častejšie ako muži?
 • na zlízanie lízatka je potrebné v priemere 143 liznutí?
 • havajská abeceda má len 12 písmen?
 • golfová loptička má 360 bodiek?
 • že zapalovač bol vynájdený predtým, ako boli vynájdené zápalky?
 • krokodíl nedokáže vôbec vystrčiť jazyk?
 • keď žraloka otočíte na chrbát, prestane sa hýbať – „svalová strnulosť“ – jeho orgány prestanú fungovať, pretože na túto polohu nie je zvyknutý? (Tzn. keď vás napadne žralok, otočte ho na chrbát. Už je na vás, ako to urobíte;)
 • šváb dokáže žiť 9 dní bez hlavy a až potom zomrie od hladu

Pripravila Jana Nguyenová

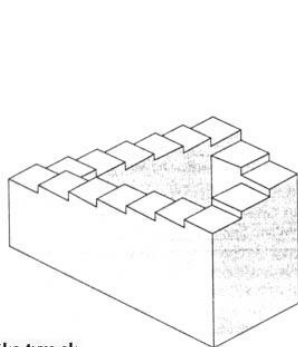
Klamy

Klamlivé optické klamy sa zakladajú na malých nedokonalostiach v spolupráci medzi mozgom a okom.

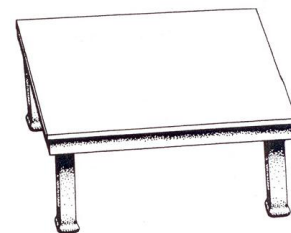

Logika.tym.sk

Tento predmet je dosť namáhavé predstaviť si, nie ho ešte skonštruovať.

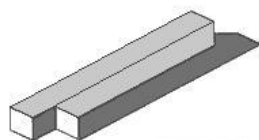

Logika.tym.sk

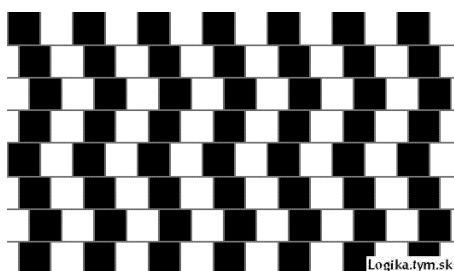

Logika.tym.sk

Ktorý zo stolov je širší? Ktorý dlhší? Skúste premerať, ony sú rovnaké... Dojem, že jeden je dlhý a druhý takmer štvorcový vyvoláva trojdimenzionálna predstava, v týchto uhloch pohľadu vidíme objekt vždy v iných rozmeroch.

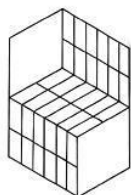
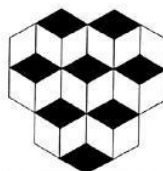
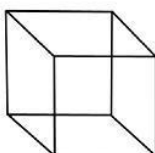

Logika.tym.sk

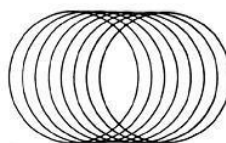
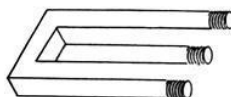

Logika.tym.sk

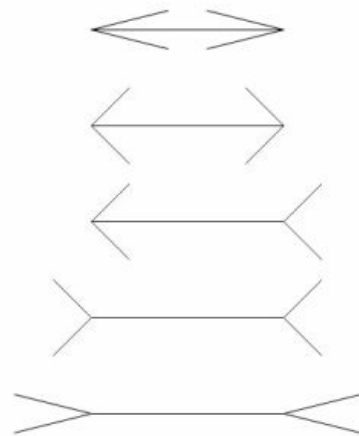
Povedali by ste, že tie čiary sú celkom rovnobežné?

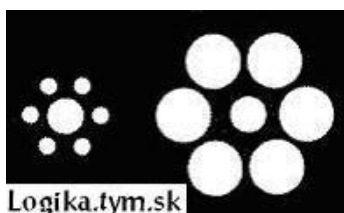
Logika.tym.sk

Predmety, ktoré náš mozog môže vidieť dvojako.

Ktorá z čiar je podľa vás najdlhšia? Po odmyslení si šípok su absolútne rovnaké.

Logika.tym.sk

Kruhy v strede sú celkom rovnaké. Vyzerá to tak?

Pripravili J.Nguyenová a O.Tupý zdroj: internet

Človek si je vždy viac vedomý svojich individuálnych útrap ako svojej surovosti voči druhým.

Autoškola

Téma na tento článok by mi určite nevzišla na um, keby sa nezačala týkať aj mňa. S rastúcim vekom sa vynorila ďalšia z množstva otázok- „Robiť si vodičský preukaz, či čakať?“ Azda mňa ako i množstvo ďalších, zatiaľ „nevodičov“, ku kladnej odpovedi donútilo neustále zvyšovanie cien „vodičákov“, azda strach z psychotestov (keď som nad touto otázkou tápala, nebolo ešte jasné, že psychotesty budú skladať len profesionálni vodiči). Okrem toho, vznikli ďalšie okolnosti, ktoré mi dopomohli k rozhodnutiu, že „Si teda ten vodičský preukaz spravím“. Jednou z nich bolo i to, že som ako množstvo ďalších zvedavcov šoférovanie vyskúšala ešte pred začatím kurzu.

Tak som i počas letných prázdnin navštevovala školu. Nie je to sice

učenie ako v „normálnej“ škole, no naučiť sa niečo musím, tak som si povedala, že je to celkom aktuálna téma i pre vás, ostatných študentov, ktorí stále nie ste rozhodnutí a trochu oboznámenia sa s ňou určite neuškodí (totižto, ani ja som toho veľa nevedela a zo začiatku som z toho všetkého bola dosť vyplašená).

Približná cena je minimálne 10 000 Sk, to však nie je všetko. Musíte si ešte zaplatiť 600Sk za zdravotnú výchovu, počas ktorej absolvujete aj test z toho, čo ste sa na hodine naučili. Malo by to trvať 8 hodín, ale myslím, že všade to skracujú. Ďalším výdavkom je 500Sk za potvrdenie o zdravotnej spôsobilosti u lekára a nakoniec jeden 1000-korunový kolok ku skúškam a jeden 200-korunový kolok na vybavenie vodičského preukazu. Možno

to všetko znie odstrašujúco, no lepšie teraz ako neskôr, keď sa majú ceny ešte zvýšiť.

V našom okolí je množstvo autoškol, treba sa len popozerať na internete, alebo sa poinformovať inak a vybrať si. Čo sa samotnej skúšky týka, pozostáva z troch častí - test (z neho ponúkajú niekoľko skúšobných otázok), približne 25-minútová jazda a preskúšanie o údržbe vozidla. Pokiaľ skúšku nezložíte, máte ešte 2 pokusy, ale musíte si priplatiť, preto odporúčam „neflákať“ to. Tu je tých niekoľko sľúbených otázok a prajem veľa šťastia či už v rozhodovaní sa, alebo v samotnej autoškole - tak veľa pekných zážitkov bez nehôd. :-)

Veronika Bobošíková

1.) Táto dopravná značka znamená :

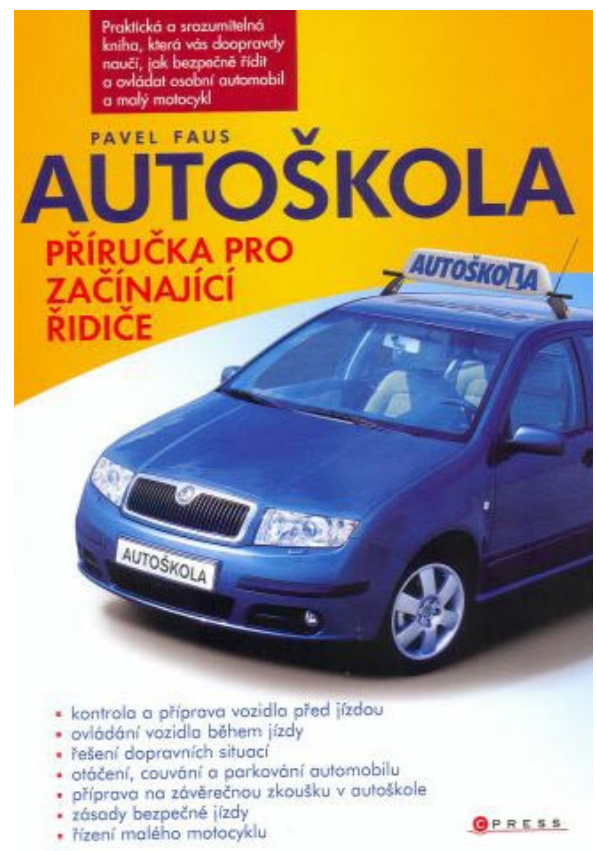
- železničné priecestie bez závor,
- kríženie cesty s električkovou koľajou,
- krížovatku, kde nie je prednosť v jazde upravená značkami.

2.) Vozidlo sa považuje za technicky nespôsobilé a musí sa z cestnej premávky vyradiť do času, kým sa poruchy neodstránia, ak :

- niektorá časť výfukového systému je netesnená, takže výfukové plyny sú zdrojom nadmerného zvuku,
- z miesta vodiča nie je možné nastaviť pravé predné zrkadlo,
- nedosahuje rýchlosť najmenej 80 km/h.

3.) Zvláštnym motorovým vozidlom sa rozumie :

- traktor, pojazdny pracovný stroj, motorový ručný vozík, moped a každé motorové vozidlo s prípojným vozidlom,
- vozidlo hromadnej dopravy osôb,
- poľnohospodársky a lesný traktor, jednonápravový kultivačný traktor a jeho príves, samohybný poľnohospodársky stroj a lesný stroj, pojazdny pracovný stroj alebo motorový ručný vozík.

No čo vám poviem ...

Tram-ta-ra-rááá! Touto fanfárou môžeme grandiózne otvoriť študijný ročník 2008 lomeno 2009. Leto sa skončilo. Krásne leto. Leto plné slnečných žiarsličných žien, ktoré nám svojim obscénnym poloodhaľovaním sa prispievali na obohacovaní kreatív a vôbec myšlienok na neplánované rodičovstvo. Leto, ktoré nám hlučnou festivalovou hudbou a mládeži (+ inak legálne) neprístupnými pôžitkami spríjemňovalo tohtoročnú mladosť a dalo nám reálnu predstavu o tom, že keď sa budeme v škole veľmi, ale vážne veľmi snažiť, môžeme to dosiahnuť až na post rockovej superstár a užívať si krásnej mladosti až do smrti. Tí šťastnejší by sa dožili štyridsiatky. „Sečteno a podtrženo“ - máme vybudované pevné základy pre plnohodnotné štúdium v nasledujúcom ročníku, aneb vďaka bohu, že aj leto má niekedy koniec, jakokoľvek sa nám končilo ťažko a posledné dni (počnúc prvým augustom) sme ráтали s každodennou vsiaknutou slzičkou v rukáve. Raz to jednoducho prísť muselo. Len dobre pre organizmus, ktorý sa musí raz za čas detoxikovať, aby bol opäť v plnej kondícii a slastne nachýlný.

A tak, jedného krásneho dňa sme sa museli zobudiť z tejto utopistickej predstavy a opäť nasadnúť na vlaky/ autobusy/ pešibusy, aby sme sa dopravili do nášho druhého domova, v ktorom zanechávame najkrajšie roky života, aby padli za obeť tým ešte ďaleko krajším v budúcnosti, ku ktorým nás správne navedie a sformuje. Po minulom roku bola tohtoročná návšteva školy priam šokujúcou zmenou. Už zo samotného prístupu vo vstupnom areáli školy bolo vidieť prvé premeny. Schody vedúce k hlavným dverám už viac neboli okupované improvizovanou plošinkou, ktorej odstránením sa nebezpečenstvo ohrozenia života zakopnutím zredukovalo o 50% a teda hlavné epicentrum zla sa znovu po roku

môže sústrediť na vstupnú bránku a jej na každého číhajúci výbežok v strede cesty. Odstránením aj tohto nedostatku by na škole zavládol mier, pokoj, harmónia a vulgarizmy by konečne boli mierené iba na živé bytosti a neplytvalo by sa nimi zbytočne na zabetónovaný kus železka, ktorého to aj tak nedoženie ani k slzám, ani k hrdzi. Pozornému očku nemohla ujsť ani absencia robotníkov v okolí školy, ktorí si zobrali so sebou všetky tie.. no.. v robotníckej terminus technicus sa síce nevyznám, ale hlavne, že už nie sú všadeprítomné tie prišerne pazvuky (stále narážam na ich pracovné pomôcky). Posledne spomínanému bodu môžeme samozrejme len poďakovať k poslednej mnou neprehradiateľnej novinke a tým sú samozrejme.. *veľavravná pauza pre nádych a výdych*.. podzemné šatne, ako to poznáme z amerických filmov! Áno, dámy, áno, páni, už aj my sa môžeme popýšiť šatňami ako sa patrí!.. Teda, odhliadnuc od toho, že sa môžeme pýšiť tým, že šatne vôbec konečne máme, stále sa môžeme pýšiť že naozaj sú ako sa patrí! Veď viete - každý vlastní kľúčik a tie veci okolo toho... dokonalé súkromie vymedzené každému človeku ako bonus vlastná jedinečná menovka k tomu.

Škola nie je ani tak o jej samotnej vizácii a novinkách ako skôr o nás, študentoch a profesoroch, okolo ktorých sa točí celé dianie, preto sa o nás ideme aj baviť. Pekne postupne po ročníkoch tu máme podľa poradia, na všetko prekvapenie, prvákov. Ľudkovia, ktorí sa zo všetkých najčerstvejšie rozhodli zasvätiť svoj život výsmechu o kockách a iných geometrických nadávkach.. Každopádne sa najmä od prvákov čaká, aby sa v úvodnom roku naučili súbor pravidiel, za ktoré budú počas ďalších ročníkov inzultovaní od "tých z hora". Spomedzi tie najzákladnejšie patrí prísny zákaz prejavov lásky (za prejavy kamarátstva je iba slovný dohovor a napomenutie,

takže ani to zbytočne nepreháňajte), fajčenie lacných cigariet v zornom poli profesora (za tie drahé budete tiež zvození.. uvážte teda výber podľa veku a peňaženky) a rovnako by ste sa mali naučiť ovládať vlastné telo, ku ktorým samozrejmostiam patrí úplný zákaz štikútky, hlasného kýchania a rýhania (pankáči nepochodia..). Od druhákov sa čaká, že tieto základné povinnosti budú mať v malíčku a teda sú zatiaľ poslaní do karantény na budovu jednotky základnej školy, cez cestu, aby sa osvedčili správnosti štúdie predchádzajúceho roku (jedinci zo silnejších druháckych tried, ktoré ostali na budove gymnázia v inštituovane certifikovanom teste obstáli evidentne na výbornú, preto majú kráľovské privilégium ostať medzi civilizáciou). Mimo túto zábavku pre ľudí z vyšších vrstiev (to znamená, že šou je vyhradená pre ľudí od tretieho ročníka až po učiteľský zbor) nemá druhý ročník veľa čo povedať, bohužiaľ. Zato takí tretiaci! Tí si od prvých septembrových chvíľ hovejú na pravidelných oslavách sladko-horkých osemnástin, nespomínajúc OČAP, z ktorého sa práve všetci povracali (ehm.. nešikovné slovíčko) a sú opäť pripravení posadať do lavíc, no však opäť nie na dlho, lebo osud im pripravuje v najbližších dňoch dlhovytúžené imatrikulačky, na ktorých sa budú plnou zodpovnosťou podieľať, a pri ktorých zaplesá nejedna zakomplexovaná dušička. No mňam! Posledných na rováši máme štvrtákov, ktorých život bude v najbližších mesiacoch ťažko skúšaný. Preto my, ktorých do toho nič, radšej ruky ďalej. Keby som bol poet, zhrniem to všetko do vety "krás mladického života, plné dúšky čaše gymnázia".. ale keďže nie som, môžem dodať len "icte mi...!".. No hej.. a užite si to!

Jakub Jurica, 3.A

Túto časť časopisu sme vyhradili našim najmenším prispievateľom, pretože kto chce byť Bellou Achmadulinovou alebo Timravou (Halúzka), musí raz začať písať a hlavne uverejňovať. Kde? No predsa v Slove!:)

(im)

Túžila som mať zvieratko

Bývala som v paneláku. Keď som pozrela von oknom, videla som iba ďalšie okná svojich susedov. Všade bolo rušno a veselo, ale nikdy ani stopy po prírode. Ja a celá naša rodina sme túžili mať dom, veľkú záhradu a psíka. Začalo sa na naše sny šetriť. Hľadali sme vhodný dom. Moja sestra Hanka sa raz pozrela na nočnú oblohu. Uvidela padať hniezdu. Prialo si, aby sme do roka mali dom a psa.

Čas a život v paneláku plynul, dni za dňom preffkli, ani som sa nenazdala a náš sen sa vyplnil. Kúpili sme dom

a začalo sa sťahovanie. Konečne môžem mať psa! Nielen rybičky v pohári. Každý člen našej rodiny mal o

psíkovi iné predstavy. Hlavné slovo mal otec. Podľa neho má byť sebavedomý, ostrý a má chrániť svoju svorku. A aby nezaprel v sebe poľovníka, chcel poľovného psa! Nenáročného na čistenie a odolného voči zime a snehu, aby rýchlo neprechladol. Zo všetkých plemien vyhral jazvečík.

Začali sme pátrať po chovateľoch. Po Vianociach sme sa ocitli u jedného v Mníchovej Lehote. Iba ja a otec. Vyberala som ja podľa rady nášho suseda: „Hodte na zem predmet a psík, ktorý ako prvý zareaguje, bude váš.“ Zahovorili sme si ho. Malé čierne kľbko. O mesiac si ho už odnášame domov v krabičke od topánok.

Prvé dni trávil spaním, hraním a robením svojich potrieb. Veľmi som sa z nášho drobečka tešila, smiali sme sa z jeho ťarbavých krôčikov a nádherných očiek. To nie sú pasívne očka ryby, ale hravé, plné šibalstiev. Staršia sestra sa oň starala a stará doteraz. Pre mňa je to zdroj zábavy. Vyrástol nám, ale aj tak ho môžem nosiť na rukách. Páči sa mi behať po záhrade a naháňať sa so svojím psom.

Bez zvierat si neviem predstaviť život. Som šťastná, že sa mi splnil môj detský sen.

Petra Zemaníková, PRÍMA

S knihou na opustenom ostrove

Bola raz jedna speváčka. Volala sa Izabela a pôsobila ako speváčka. Vraveli jej Izy. V jeden deň vstala a išla sa pozrieť do schránky. Našla v nej krásnu obálku. Bola dúhová a trblietavá. Otvorila ju a čo nezbadala! Pozvánka do televíznej súťaže. Musela urobiť úlohu a ak ju splní, splní sa jej pranie. Izy súhlasila...

Úloha je jasná. Musí na lodi prepraviť tovar na ostrov vzdialený až 5 000 kilometrov. Po dlhom kurze mohla zasadiť do kresla pre kormidelníka.

Ukončili bezpečnostné opatrenia a ona vyplávala. Bum!...Tohto sa obávala. Stroskotala. Našťastie však nespánikárila. Odoslala signál a preskúmala loď. Našla tam všetky užitočné aj neužitočné veci. Po spánku sa Izy rozhodla preskúmať neobývaný ostrov. V malom lesíku obdivovala exotické rastliny. Zrazu začula zvuk. Znova. Čo to je? Začala sa báť. Z palmy spadla opička! Aká milá! „Opustila ťa mama?“ prihovárala sa jej Izy. Opička súhlasne skočila speváčke na plece. Bola prítulná. Izabela ju pomenovala Lea. S Leou sa vybrala na ostrov. Na stole našla starú knihu, ktorá sa volá S knihou na opustenom ostrove. „To sa hodí na mňa!“ povedala Izy Lee. Pri čítaní tejto knihy zistila rôzne rady. Napríklad to, že ak je to náhodou jej prípad, nemala by stále čítať túto knihu. Radšej si užívať prírodné javy, lebo v meste také ne-

vidí. Taktiež skúmať ostrov, využívať prírodniny, jesť lesné plody, pomáhať živočíchom,... Tieto zásady plnila. S Leou sledovala západ slnka, robila fotografie, Lee dávala z lode orechy, zbierala si kamienky. Zásoby i dni sa míňali. Loď prišla za 3 dni. Nastala rozlúčka. Ale nie s Leou! S ostrovom! Ostrov pomenovali Lizea. Izy s Leou žili spolu. Navždy.

Alica Jašková, PRÍMA

Zlodej je podliak, ktorý vám popri majetku vzal aj ilúziu, že máte dokonalý bezpečnostný zámok.

Naša pestrá príroda

Je to krása našich lúk,
nebýva tu veľký hluk.
Na oblohe ani mráčik,
poletuje si tam vtáčik.

Veselo ten vtáčik spieva,
pomaličky sa už stmieva.
K nemu čvirik čviriká,
na husličky fidliká.

O chvíľočku je tu noc,
ktorá máva silnú moc.
Ticho veľké nastáva,
každý tíško zaspáva.

Ďalšie ráno prišlo,
slniečko už vyšlo.
Veselo sa smeje,
aj príjemne hreje.

Motýľ šepká si so svetom,
lásku dáva všetkým kvetom.
V diaľke potôčik zas žblnká,
na lúke si krtko mrnká.

Líška niečo zamýšľa,
lebo tuho premýšľa.
Krtko sa len čuduje,
nové chodby buduje.

Na lúke sa pasie jeleň,
našiel si tam dobrú zeleň.
Veverička lúpe šišky,
dole pištia malé myšky.

Radi sa tu všetci majú,
často spolu vymýšľajú.
Všetci radi máme byť,
že v tej kráse môžeme žiť.

Miroslava Klimová, SEKUNDA

Letné hry o pohár primátora mesta

Na štadióne v Novom Meste nad Váhom sa uskutočnili Letné hry o pohár primátora mesta v dňoch 25.9.2008 pre základné školy a 26.9. pre stredné školy. Na týchto hrách sa zúčastnili SŠ:

Gymnázium sv. Jozefa
SOŠ Bzinská
SOŠ Jánošíkova
Združená stredná škola obchodu a služieb

Gymnázium M. R. Štefánika
Bilingválne gymnázium M.R.Š.

ZŠ:

ZŠ Odborárska
ZŠ Nálepkova
ZŠ Tematínska
ZŠ sv. Jozefa

Gymnázium M. R. Štefánika
Bilingválne gymnázium M.R.Š

Naša škola obdržala suverénne výsledky. V súťaži stredných škôl celkovo vyhralo GMRŠ, ktoré získalo pohár primátora. Z najlepších boli: Filip Parák 1.C (beh na 100m), Michal Antal 2.D (beh na 1500m), Jakub Mandinec 4.C (skok do diaľky), Tomáš Malec 3.D (vrh guľou), Jana Lacková 1.B (vrh guľou).

Výsledky SŠ:

1. miesto – GMRŠ
2. miesto – Gymnázium sv. Jozefa
3. miesto – Bil. gymnázium

V súťaži základných škôl GMRŠ skončilo takisto na výborných miestach. Porazila nás len Odborárska škola (atléti). Z chlapcov boli najlepší: Adam Korytina sekunda (skok do diaľky, kategória 5.-6. ročník), Michal Adamko kvarta (skok do diaľky, kategória 7.-8. ročník), Martin Sadloň 1.E bil. (skok do diaľky, kategória 9. ročník).

A z dievčat boli najlepšie: Dominika Dedíková tercia (beh na 800m), Rebecca Rojková prima (skok do diaľky, kategória 5.-6.ročník).

Maroš Kahan,
Alžbeta Prasličáková 2.C

Cezpoľný beh

Dňa 6.10.2008 sa v parku Dominika Štubňa v Novom Meste nad Váhom konali majstrovstvá okresu

v cezpoľnom behu. Zúčastnili sa všetky okresné školy z okolia NMnV. Výnimkou nebolo ani GMRŠ, ktoré dosiahlo výborné výsledky a to žiaci:

Juraj Riecky 1.E bil. (víťaz kategórie ZŠ chlapci), Dominika Dedíková – Prima (kategória 5.-9. ročník ZŠ dievčatá), v kategórii SŠ - Michal Antal 2.D - 1.miesto a Barbora Doskočilová 3.C bil. - 2 miesto. Gratulujeme!

Maroš Kahan,
Alžbeta Prasličáková 2.C

Redakčná rada :

Šéfredaktorka :

Jana Nguyenová, 4.B

Zástupcovia šéfredaktorky:

Barbora Jančová, 3.A

Veronika Bobošíková, 3.A

Dušan Adamať, 3A

Redakčná rada :

Michaela Gelová, 1.A

Maroš Kahan, 2.C

Alžbeta Prasličáková, 2.C

Denis Bím, 2.D

Simona Slobodová, 2.D

Jana Drhová, 3.D

Marika Wernerová, 3.D

Vladimíra Bublavá, 4.B

Alena Košnárová, 4.B

Martin Markech, Oktáva

Zodpovedný redaktor :

PhDr. Ivan Machala

Grafická úprava :

Tomáš Mitana, 3.A

Martin Markech, Oktáva

Návrh na spracovanie obálky:

Tomáš Mitana, 3.A

Adresa redakcie:

Gymnázium M.R.Štefánika

Športová 41

915 01 Nové Mesto nad Váhom

E-mail:

slovo.gmrs@gmail.com

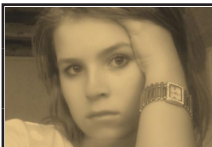
Cena: 20 Sk/kus

Náklad: 150 kusov

Redakcia sa s jednotlivými článkami nemusí stožnovať. Redakcia si vyhradzuje právo na jazykovú a štylistickú korektúru príspevkov.

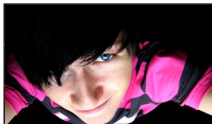
Profily :

	Meno:	Jana Nguyenová
	Alias:	Niektorým ľudom urobím radosť, keď napíšem "babyjane".
	Hobby:	výtvarne umenie, hudba, cestovanie, lyžovanie, stretávanie nových ľudí
Oblúbený výrok:	<i>Najúžasnejšie umelecké diela ústia v najväčšej ľudskej bolesti.</i>	
Najoblúbenejší časopis:	Slovičko predsa!	

	Meno:	Barbora Jančová
	Alias:	Barbor, beštia
	Hobby:	hudba, priatelia, prechádzky, debatenie
Oblúbený výrok:	<i>Budem radšej, ak ma budete súdiť za to, kto som, ako by ste ma mali milovať za to, kto nie som.</i>	
Najoblúbenejší časopis:	Každý má v obsahu niečo zaujímavé.	

	Meno:	Veronika Bobošíková
	Alias:	Veve, Vevuliatko, mrška
	Hobby:	prechádzky, priatelia, písanie a tanec
Oblúbený výrok:	<i>Najviac premárnený je deň, keď sme sa nezasmiali.</i>	
Najoblúbenejší časopis:	Nemám najoblúbenejší, ale veľa oblúbených .	

	Meno:	Dušan Adamať
	Alias:	Maťo, Sean
	Hobby:	priatelia, hudba, rodina
Oblúbený výrok:	<i>Učíme sa pre život, nie pre školu.</i>	
Najoblúbenejší časopis:	Každý je niečím zaujímavý.	

	Meno:	Tomáš Mitana
	Alias:	Axis
	Hobby:	zber informácií
Oblúbený výrok:	<i>Ver, že dokážeš, ver, že nedokážeš, v oboch prípadoch budeš mať pravdu. [Henry Ford]</i>	
Najoblúbenejší časopis:	Profit	

	Meno:	Martin Markech
	Alias:	Matho
	Hobby:	tvorba webstránok, videí, fotografovanie, bicyklovanie, lyžovanie
Oblúbený výrok:	<i>Šťastný človek má viac snov, ako je realita schopná ich zničiť. [Pavol Barabáš]</i>	
Najoblúbenejší časopis:	PC Revue	

Chceš kričať do sveta
a dať o sebe vedieť? Šetri sa!
Napíš to!

SLOVO
časopis študentov GMRŠ